

SPEJDERNES MAGASIN.

• Oktober.
• 1922.

Les „Manégens Børn.“

ERHVERVS- BANKEN

FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
LANDBRUG & GRUNDEJERE

Filial: **Gothersgade 18**

Renten af Indlaan 1-3 Mdrs. Opsigelse **4³/₄ % p. a.**

„ „ Check-Konto

„ „ Folio

FREDERIKS-
BERGGADE 3
KØBENHAVN B.

TELEFON:
7347 — 7348 — 7349
STATSTELEFON 433
TLF. 5009 — 12686

4
3

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.
De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt, uden at have set mine
forskellige Telte opstillede i

CortAdelersgade 8.

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
„P.A.S.M.A.“ er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdra-
ger. — Stoffet er
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

— I Overens-
stemmelse med
Lov af 11. April
1900 § 8 er Va-
rebetegnelsen
„P.A.S.M.A.“ og
hosstaaende
Varemærke
indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
stærkt, det kan vaskes med
lunket Sæbevand.

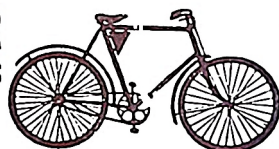
Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret, og bliver
da som ny.

Vindjakken „P.A.S.M.A.“ er
Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædningsstyk-
ke. Paa i alle større Manu-
faktur-, Trikotage-, Sports-
og Gummivare-Forretninger
i København og Provinsen.
Jakken er forsynet med en
Etiket som ovenstaaende
indregistrerede Varemærke.

„P.A.S.M.A.“

ADLER CYCLE A/S

København K. - Søtorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slinger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Talema- Medlemmer af Spejder-
skinner til Privat- og Lejrbrug. korpset indrømmes **RABAT**

MUSIKHUSET „ALLEGRO“

Nørrebrogade 163

Telefon Taga 163 y.

Falkoneralle 43

Telefon Godth. 1143 x.

Orig. amerikanske Banjo Orpheum Mandoliner

Egen Import derfor billigste Priser.

Spejdere indrømmes stor Rabat.

1

**KRONE OM
UGEN**

til
Anskaffelse
af

KIPLINGS UDVALGTE VÆRKER

For at alle, og ikke mindst Ung-
dommen, let kan have Adgang til
at komme i Besiddelse af Kiplings
mest populære Værker, udsendes
disse i 50 ugentlige Hæfter, hvert
paa ca. 64 Sider, til en Pris af 1 Kr.
pr. Hæfte. Den samme Pris man
almindeligvis regnede med
før Krigen.

Program udleveres gratis i alle Boglader.

V. PIOS BOGHANDEL

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonade fra

G1. Jernbanevej 42,
Tlf. Central 8232 - Valby 1150 y

Hovedstadens Mineralvandfabrik.

A/s Grøn & Witzke
KONGENS NYTORV 6

Assurance-Kontorer

Tegner alle Arter af Forsikring

ABSALON
DANSK FORSIKRING

W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

INDHOLD

Danske Spejdere i Østrig	3
Ved Lejrbaalet. Af C. Lembcke .	4
Frihedshelte. Af Gunnar Jørgensen	6
Paa Flugt fra Skolen. Af Homer Croy	8
Efteraarets Drengbog	10
Vore Konkurrencer	10
Spejdere i Gillwell Park. Af Ove Holm	11
Gammelt og Nyt	12
Manegens Børn. Af Chr. Reinhard	13
Litteratur	16
Fra Dyrenes Rige. Direktør Dreyer fortæller	17
En Oplevelse i Fælledparken. Af Chr. Reinhard	19
Rødspætten. Af Viggo Rehlund .	20
Omkring Raadsilden	22
Blandt tyske og engelske Dreng. .	23

Omslaget af Asger Riber.

TOBLER'S ægte
Schweizer
CHOCOLADE

Forlang Specialiteterne: Toblerone
Nimrod
Toblerido

Alle bør vide

at
Morgengrøden
kun smager vidunderligt af
„KLOVER-BYGGRYN“
naar den koges lind, under
tæt Laag, saa længe,
at Grøden kommer
godt i Kog, —
saa er den
færdig.

Faas kun i Pakker.

Hust at faa Smørrebrød
med, naar Du skal i Skoven.

AABOULEVARD 5, Tlf. Nora 4630 x
SKINDERGADE 20, Tlf. Byen 5845 x

Frederiksberg Smørrebrøds-
Telefon Anretning. Smallegade
Godth. 2331 : 6 :

Salg af Smørrebrød i Pakker fra Vogne stationeret overalt i Byen. - Selskabssmørrebrød, extra fint belagt, leveres overalt
à 30 Øre pr. Stykke.

Ny Forretning!

Undertegnede har aabnet en 1. Klasses

Kolonial-Vin- & Delikatesse
Forretning.

Vine fra Kgl. Hof Vinhdlr.
Schalburg.

Tlf. H. 1834 Varerne bringes
overalt Tlf. H. 1834

ALFRED KRUMHARDT
HELLERUPVEJ 67

Armbaandsuhre

for Spejdere
i Solv- og Gulddouble - til billige Priser
Rabatbetaling indrømmes.

Københavns Uhrhager
Gøthersgade 163 Tlf.: Byen 48 09

Maskinafskrivning

DUPLIKERING
GUNNAR THOMASSEN
Sct. Hans Torv 3, København N
RABAT Tlf.: Nora 1308 RABAT

HELLERUP

SKOTØJS-REPARATIONEN

„VIBEN“
HELLERUPVEJ 67

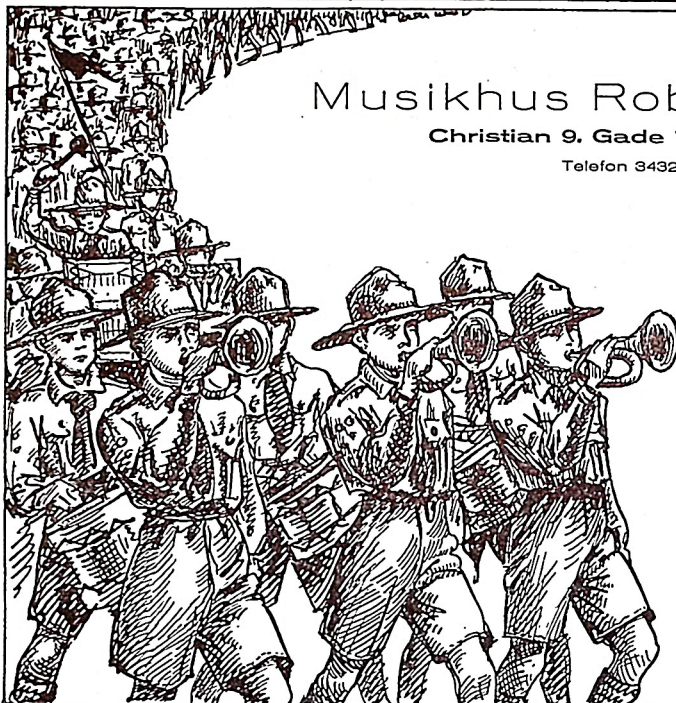
Herresaaler og Hæle . . Kr. 8,50
Damesaaler og Hæle . . Kr. 6,50
Telef.: Helrup 1380 y

KONDITOR

HENNING KLENZ · TORVEGADE 32 · BYEN 3423

De bedste Kager, Chokolader og Desserter

BRINGER OVERALT I BYEN

Musikhus Robert Kleinert,
Christian 9. Gade 7. - København.
Telefon 3432 & 10.971.

Største Udvalg:

Stortrommer,
Spejdertrommer,
Cornet,
Signalhorn,
Trommefløjter,
Signalfløjter.

:: Billigste Priser. ::

Københavns Smørrebrøds Fabrik Vesterbrogade 8,
leverer fin Mad og sælger, trods Dyrtiden, 8 Stk. fint belagt Mad for 50 Øre (altsaa godt
6 Øre pr. Stk.) og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød
i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.

Torvegade 37. Vesterfælledvej 78.
Rymsgade 129, Hjt. af Østerbrogade. Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (v. Bülow'svej) TLF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG
VOKSDUG- OG LINOLEUMSFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

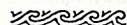
*H. Dietrich & Sønners
Cliché Anstalt
København*

Dybfors 11. Telf. 12865.

TELTE vandtæt imprægneret.
Teltduk
amerik. Armyduock
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

I Lejr bruger vi alle STJERNE-CACAO fra Galle & Jessen.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

REDAKTØR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR BEREDT

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 1286

NUMMER 1

OKTOBER 1922

7. AARGANG

DANSKE SPEJDERE I ØSTRIG

I Juli Maaned i Aar foretog en lille Flok danske Spejdere en Tur til Wien og drog derfra med Ritter v. Lunds Trop i Lejr i Salzkammer Gut.

— Sent glemmer Deltagerne denne Lejr.

Den laa oppe i Bjergene ved Enden af den smukke Grundsee i Ly af prægtige, høje Graner.

— De danske Spejdere medførte selv Telt, Wienerspejderne laa i et Brænderhuggerbjælkehus som de havde faaet overladt.

— Om Morgen gjorde vi vort Toilette ved Søen, mens Skyer-

ne lettede over Bjærgene og de snedækkede Tinder lyste i Mor-

gensolen. Saa stillede de østrigske og danske Spejdere til Flagparade,

hvor Dannebrog og et østrigsk Spejderflag blev hejst. —

— Dagene gik med Øvelser eller Ture op i Bjærgene; og om Aftenen samledes vi alle i Bjælkehuset, hvor der i Midten var et stort aabent Baalsted, om hvilket vi lagde os til fælles Sang og Gammen —

Paa Billedet, som er taget ved Tømmerhytten ses fra venstre til højre: Uffe Holst (Vedels Egne), Aage Jørgensen (Vedels Egne), Knud Jensen (5. By Trop), Egon Lund (20 / IX), Josef Matten (20 / IX), Fred Spanjaard (XV Amsterdam Troep), Tage Feddersen (5. By Trop). A. J.

VED LEJRBAAL

DET BLIVER ALDRIG TIL NOGET

Engelsk - tysk
Forstaaelse.

JEG havde forleden Aften den Fornøjelse at se Hellerup Divisionen slaa sine Telte op i buldrende Mørke og tænde en knitrende Ild af noget Brænde, der var saa vaadt, som en god Dagsregn kan gøre det.

Jeg fik ikke set nær saa meget til Divisionen, som jeg kunde have haft Lyst til, og jeg fik ikke sagt den, hvad jeg havde paa Hjerte — det, der saa ganske tog Opmærksomheden fangen, var en engelsk og en tysk Spejderpatrulje, der befandt sig midt i Lejren, Arm i Arm med hinanden efter en hel Uges Lejrsvandring paa Bornholm, broderligt forenede saaledes som man først rigtig bliver det ved et Lejrbaal. Det var Hein Johansen, der var Mester for denne Bedrift. Han var begyndt helt forfra med dem, havde først oprettet en Spejdertrop ved en af de tyske Haubinda Skoler og saa en ved Abbotsholme School i England, hvorefter han sindigt og roligt havde ført Parterne sammen og havde sagt til dem, at saadan var Spejderbevægelsen, og dette udkrævedes der for at være Spejder —

a scout is a friend to all and a brother to every other scout.

Denne Aften var saa ganske Hein Johansens. Hans Bedrift fordunklede alt, og da jeg skulde til at se mig om efter Hellerup Divisionen, var den forsvunden i Mørket — havde begivet sig ud paa maa og faa for at søge noget, der var »fjendtligt«, blot et eller andet, den kunde tage fat paa. Senere hen paa Natten traf jeg dens Spor i Ermelundsslettens Kokasser, og det er bagefter blevet mig fortalt, at en Patrulje store Hellerup-Spejdere virkelig skulde have været saa heldige at finde Københavns Divisionens Lejr paa dette Sted. De skulde have lagt Alverdens Underfundighed for Dagen, først ved at gaa rundt til alle de af Københavns Divisionen udstillede Smaaposter og sige til dem »at nu kunde de godt gaa tilbage til Lejren og gaa i Seng.« »Aa — maa vi ogsaa spise vores Smørrebrød« var der en af Posterne, der skulde have spurgt, — og saa da Posterne virkelig gik til Ro har overfaldet Lejren og bragt Forstyrrelse i de Cirkler, som Høvdingen Vedel netop havde faaet tegnet i Asken fra Raadsilden.

Men det var nu ikke det, jeg vilde have fortalt.

Det, der var det morsomme ved Historien, var, at jeg, da jeg senere hen samme Nat skramlede sydpaa med Ekspresen til Lolland-Falster, overhørte en Samtale mellem to Handelsrejsende — og at de var rørende enige om, »at et Venskab mellem Englænderne og Tyskerne — Nej, det blev aldrig til noget.«

Da smilte jeg og sendte en venlig Tanke til Hein Johansen og de Cirkler, som han havde tegnet.

Lolland-Falster og Holland.

Lolland-Falster har en hel Del fælles med Holland. Der er lavt, og der er Vand baade det ene Sted og det andet og en Masse nydelige Smaahaver. Ved denne Lejlighed var det dog særlig Vandet, der spillede en Rolle. Jeg skulde nemlig overvære Lolland-Falster Divisionens Svømmestævne i Stubbekøbing. Det lykkedes mig at naa den idylliske lille By netop som Divisionen rullede ind paa Byens Banegaard, (den Del af den, der ikke var kommet for sent til Toget, og som kom cyclende fra den anden Ende af Øen, nøjagtigt et Kvarter efter. Efter hvad de selv sagde, var det udelukkende af Hensyn til Banens Prestige, at de ikke kom før). Her var det at jeg i Ventetiden traf en gammel københavnsk Spejder — en af »Vedels Egne« naturligvis — der med en uhyre Skarpsindighed og til min Beskæmmelse fastslog, at jeg maatte være kommet lige fra Ermelunden.

Lad det være sagt straks. — Det var en ren Fornøjelse at se, hvilke Vandhunde de havde der i Lolland-Falster Divisionen. Navnlig Nykøbing Folkene havde et ganske fortrinligt Hold, (nogle af Divisionens Tropper kunde maaske nok have gjort lidt mere ud af Historien). Der er ikke den Division i Landet, der kunde stille et bedre Hold paa Benene.

Det var denne Trops fremragende Præstationer, der bevirkede at jeg kom i Tanker om, at vi hvert Aar plejer at faa en Invitation til at deltage i et stort hollandsk Svømme-

stævne om et internationalt Spejdertrofæ. Og jeg fandt Anledning til at henlede Divisionens Opmærksomhed paa dette, og den specielle Lejlighed, der her udbød sig for dem — »Næste Aar,« sagde jeg til dem — »maa I sende et Hold ned til Holland, I maa sørge for, at vi faar taget dette Sølvskjold hjem til det danske Spejderkorps.«

»Til Holland,« sagde de »det bliver aldrig til noget.«

Bagefter da jeg kom hjem og saa efter i Skrivebordsskuffen, opdagede jeg, at det slet ikke var nødvendigt at tage til Holland for at være med. Man kunde lave det hele hjemme i sit eget Badekar og nøjes med at telegrafere Resultatet over til Tulipanlandet. Det ærgrede mig frygteligt. Naturligvis har jeg bedt Divisionen, om den saa ikke baade vil svømme og telegrafere — og forhaabentlig gør den det og skaffer os Skjoldet.

Men alligevel —! Hvis jeg stod i Lolland-Falster Divisionen!

Nu skal I forresten høre en Historie —

General Squir og den traadløse.

Der var engang en lille amerikansk Dreng, der var helt »tosset« efter Elektricitet. Han interesserede sig for alt muligt ved det, Ting, som ikke noget Menneske vilde have fundet paa at interessere sig for. Han vilde have at vide, hvordan Hjulene gik rundt! Han laa om Natten og drømte det. Han saa Telegrafledninger alle vegne. Der gik een forbi ligeudenfor Gaarden. Han boede nemlig paa Landet, og han blev aldrig træt af at spekulere over den.

»Naar man kan sende et Telegram gennem saadan en Ledning, maa man da ogsaa kunde sende flere paa een Gang,« sagde han.

»Hvor vil du hen?« sagde Folk, der hørte det. »Det bliver aldrig til noget.«

Saa en skønne Dag hittede han paa at han vilde ind paa West Point, se at blive uddannet til Ingeniør. »Du maa jo være gal,« sagde Naboeerne. »Hvad i Alverden vil du der? Have al den Ulejlighed og saa se en anden en, der har Forbindelser tage Chancerne og løbe med det hele lige for Næsen af sig.

Nej, bliv du hellere her. Her er nok at tage fat paa. Og dette ved da, hvad er. Det der — bliver aldrig til noget.«

(Jo, der var lige 200 Mennesker i Landsbyen, saa han kendte nok Forholdene.)

Lad det være sagt med det samme, at denne Dreng var saa heldig at kunne se et Stykke længere end sin egen Næse. Han kom ind paa West Point og han bestod sine Eksamer.

Og naar han nu en sjælden Gang kommer hjem til Landsbyen, plejer de at gaa til Stationen og hente ham med Musik. De, der dengang besluttede at blive hjemme og holde sig til, hvad der var sikrere og lettere, de er der endnu — men naar den amerikanske Regering ønsker at sende en Mand til Frankrig for at deltage i en international Konference om traadløs Telegraf, saa sender den General Squir, den lille rødhaarede Dreng, der pakkede sin Rygsæk og tog ind til West Point med en hel Landsbys Foragt hvilende paa sig.

Det var ham, der lagde Kablet over til Filippinerne. Det var ham, der fandt ud af, hvorledes man paa engang kunde sende flere Telegrammer igennem samme Traad. Og nu arbejder han med den traadløse, han søger at simplificere den, han vil have, at hvert Hjem skal have sin egen traadløse Telefon — og en skønne Dag har vi den.

Ved Tid og Lejlighed gør General Squir en Afstikker til sine Drengaaars Landsby. Han har ikke glemt den. For fire Aar siden købte han en skrækkelig Grund med en gammel forfalden Mølle paa. Hele Mølle-dammen var fuld af gamle Konserverdaaser og snavset Papir og Spiralfjeder fra Fjedermadrasser. — I ved hvordan saadan et Sted kan se ud.

»Hvad i Alverden vil De med det,« sagde Folk. »Vi kan ikke forstaa, at de ikke køber et ordentlig pænt Sted — her er jo dog nok af dem.«

»Jeg vil se, om jeg ikke skulde kunne lave noget pænt ud af dette her,« sagde han.

»Lad hellere være med det,« sagde Folk — »det er virkelig ikke Ulejligheden værd.«

Behøver jeg at fortælle, at alle Konserverdaaserne og Springfjederne blev halet op af Dammen — og at der nu ligger den nydeligste lille Sø, man kan tænke sig og ved Siden af den et Klubhus og en Park med Smaapavillioner

og Golfbaner. Han har givet det hele til Landsbyen, Squir. Der er Bibliotek og Piano og Billiard — og man kan baade faa sig en Dans og en Iscreme og en Kop Kaffe. — Døren staar aaben og alle kan gaa lige ind. Der er kun én Betingelse knyttet til Besøget, og den siger: »Efterlad Etablisementet i samme Stand som De ønsker at forefinde det.«

»Saa fik De alligevel noget ud af det,« sagde Landsbyen til Generalen.

»Ja,« sagde han. »Jeg har aldrig taget fat paa noget uden Folk har fortalt mig, at det var umulig at løse netop den Opgave, og at jeg hellere skulde lade være med det. Jeg er vant til det nu. Det rører mig ikke mere. Jeg betragter det ligefrem som et godt Tegn. Jeg lytter høfligt til, hvad Folk siger saa smiler jeg og — tager fat.«

Hellerup og Prins Henrik.

Og her kommer jeg til det, jeg vilde have sagt til Hellerup Divisionen, den Nat, hvor den forsvandt for mig i Mørket og nu forleden ved Paraden for Prins Henrik af Holland, hvor der heller ikke blev Lejlighed til det. — (Det var forresten en ren Fornøjelse at se den Opvisning, Hellerupperne gav den Dag, og jeg gad se den Kolonne indenfor Korpset, som var i Stand til at gøre den det efter. Hvor var det dejligt at se et Lejrmateriel, der havde været brugt til noget og nogle Spejdere, der i saa høj Grad havde haft noget ud af at bruge det.)

Men hvad det var jeg vilde have sagt. —

Det var Sven Knudsens nylig stedfundne Overtagelse af Hellerup Divisionen og Rektor Hartvig Møllers Overgang til at være baade Præsident og Patruljefører i den, der var Anledning

til det. Det var denne højtidelige Anledning, der fortjente et Par Ord, og det jeg vilde have sagt, var:

»Det er saamænd ikke nødvendigt for Jer Drengene af denne Division at gaa til Udlandet for at finde Eksempler paa Folk, der vil noget og fører igennem, hvad de vil — Jeres egne Førere besørger dette for Jer.«

Hvor mange Folk tror I ikke, der har foreholdt Sven, at det var en vanvittig Idé, han der havde faaet med at ville rejse Jorden rund? — Hvor mange af Jer har selv troet paa, at det blev til noget? — og der ser I han har alligevel gjort det.

Jeg vil slet ikke tale om alle de Ting, Jeres Rektor har ført igennem for Jeres Skyld, for at I kunde faa den bedst mulige Undervisning — og alt det han har maattet høre for, at han ikke netop har fulgt den slagne Landevej, hvor Godtfolk ellers vander.

Jeg vil kun minde Jer om én Ting — at det var ham, der havde den uuhørte Dristighed at oprette ved sin Skole den første Spejderpatrulje, som saa Lyset i dette Land.

— Tænk, om han havde ladet sig skræmme af de Folk, der dengang peb i Fingrene af os — tænk om han havde ladet Snakkerne tage Modet fra sig med deres »det bliver aldrig til noget.«

Jeg er ikke det mindste forbavset over, Drengene — at det er en Mand, der er udgaet fra denne Division, der har været den første til at føre sammen en engelsk og tysk Spejderpatrulje.

Henrich

PRINS
HENDRIK
OG
HELLERUP
DIVISION-
ENS
BØFFER

FRIHEDSHELTE

FORTÆLLING AF
GUNNAR JØRGENSEN
ILLUSTRERET AF
ASG. RIBER

DRENGE er Drengene. — Denne gamle D Sætning, som har trøstet mangt et bekymret Forældrepar, naar de saa Sønderne komme hjem fra Skovturene med Sømandskraven flænget og Ansigtet forrevet, kendte Skovfoged Beck ikke. Eller i hvert Fald tænkte han ikke paa den, da han en Søndag Eftermiddag kom styrtende ud i sin lille Blomsterhave og lige akkurat fik set den sidste af en Bande vilde Drengene, som i hastig Flugt forsvandt ind mellem Skovens tætte Stammer efter at have sat over det lave Gærde.

„De Skarns Unger!“ mumlede han og satte vel ogsaa nu og da en lille Ed paa, da han opdagede tydelige Spor af tunge Fødder i Rosenbedets bløde Muld, og da han opdagede et Par knækkede Stænger i Havegården ind mod Skoven. — „Det bliver snart for galt med disse hersens Spejdere. Der gaar næsten ikke en Søndag, uden de spolerer noget for en. Saa brækker de Grene af de unge Træer ude i Krattet, og saa løber de tværs over de nysaaede Marker. Man skulde ikke tro, det var bedre Folks Børn.“ Smaaskændende og gnaven gik han ind til Kaffe-bordet for at slubre den halvkolde Kaffe ned.

„Skal du ikke have en Kop til, lille Far!“

„Nej Tak — jeg har faaet nok for i Dag!“ Skovfoged Beck rejste sig, skød Stolen haardt ind under Bordet og satte sig hen for at skrive en Klage til Spejderkorpsets Bestyrelse. —

Ude i Skoven holdt Drengene Krigsraad. De havde lejret sig i et tomt Dyrehus og troede, de kunde sidde her i Ubemærkethed, fri for nysgerrige Blikke. Men deres skønne Haab gik ikke i Opfyldelse.

En ung Sømand, som var ude for at nyde det prægtige Sommervejr og den grønne Skov, hørte højrostede Drengestemmer og styrede over mod Fodringshuset. Forsigtigt listede han sig hen og kiggede ind gennem en Sprække. Det var en højst ejendommelig Skare, han saa: Drengene i Tolvaarsalderen, klædt ud i fantastiske Dragter. Spragledede Indianerfjer var med Remme spændt fast om Panden, og saavel de blottede Arme som Ansigtterne var overmalede med sorte og

brune Streger. „Høvdingen“, som for Øjeblikket var midt inde i en agitatorisk Brandtale, stod og støttede sig til et mægtigt Spyd, hvis Spids dryppede af rødglinsende Frugtfarve, som han havde „laant“ hjemme i Mors Køkken. Hans Kæmper var bevåbnede med allehaande Vaaben — lige fra Sabelbajonetter til Kødkøller og Brødknive. En yderst livsfarlig Forsamling.

Naa — den unge Sømand skød Hjerteret op i Livet — Nysgerrigheden drev

samlingen. Høvdingen krøb om bag sine stærkeste Mænd, og flere af de mindste skævede frygteligt hen mod Døren. — „Vær hilset, gæve Kæmper!“ raabte han, og disse vennesele Ord skød atter de sunkne Hjerter op i Livet paa Drengene. — Høvdingen krøb modigt frem fra sit Skjul og udsurgte — i tilpas Afstand — den fremmede om hans Navn og Hensigter.

Sømanden stak „Sværdet i Balgen“ og satte sig ned paa en Huggestub.

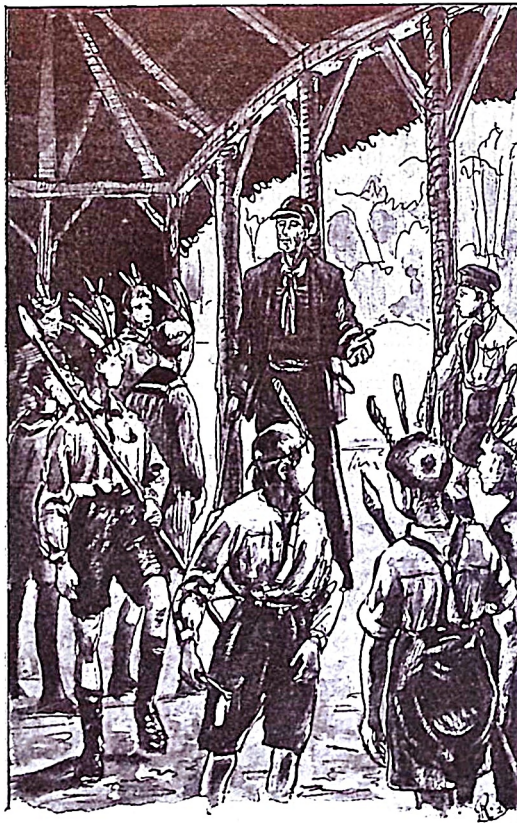
„Jeg har været udenlands i mange Aar —“ begyndte han. Drengene krøb nærmere hen til ham og lyttede spændt. „Sidst jeg var herhjemme i Danmark, var jeg ikke stort større, end I er nu. Jeg var dengang en vild Krabat, der

satte graa Haar i Hovedet paa alle mine Lærere og foresatte — og for Resten ogsaa paa mine to gamle Forældre! Saa stak jeg en skønne Dag til Søs — og har siden faret om i al Verdens Land! Først i Gaar gik jeg igen i Land i København. Jeg har set mig om, kan I stole paa. Jeg har været oppe at slaas med Halenegre og Hottentotter, og jeg har deltaget i spændende Tigerjagter og Løvejagter. Hvis I tror, det er Lyv, Drengene, saa kan I se Ar af Rifter og Saar paa Armene endnu.“ Han smægede Ærmerne op og fremviste de senestærte, arrede Arme. „Se her, Drengene — tydelige Mærker af Tigerkløer, det er Sager, hvad.“

„Og saa begyndte han at fortælle udførligere om sine mange dristige Eventyr derude i de fremmede Vidunderlande, og jo mere han smurte paa, des mere glemte Drengene Dyrehavens grønne Træer og fredelige søndagsklædte Folk — de sad med stive Øjne og lyttende Øren og holdt med faste Greb om deres Brødknive og Kødkøller, som frygtede de hvert Øjeblik, at Døren vilde springe op og aabenbare en glubsk Tiger eller brølende Løve.

„Naa, — men nu maa jeg høre lidt om jeres Eventyr! I ser ikke ud til at være „Mors Drengene“, som sidder lunt gemt i Kakkellovnskrogen derhjemme. Er I Spejdere?“ — „Spejdere, næ, vi er alt andet end Spejdere!“

„Saa — hvordan det?“ — „Vi er i Krig med alle Drengekorps“, svarede Høvdingen, en køn, kraftig Dreng med store brune Øjne. „Vort Maal er

ham midt ind i Løvens Hule, hvor han „med dragen Stok“ hilste de smaa Slagsbrødre. — Til at begynde med vakte hans Komme stort Røre i For-

at knuse og tilintetgøre enhver Trop, vi møder."

"Se, se — hvad galt har da Spejderne gjort?" — "Galt? Det ved jeg ikke — men ned med dem! Ikke Kammerater?" — "Ja, ned med dem!" raabte de i Kor og svingede Stridsøkser og Køller, saa Sømanden blev helt bange. "Vi skal ikke have noget af al den Tvang og Kommando —" vedblev Høvdingen, "Vi vil selv regere!"

"Se se — er I saadan nogle Frihedshelte og Oprørere!"

I det samme sprang Døren op. En lille Fyr kom hæsblæsende ind og meldte, at en Trop frivillige Drengene var set i det fjerne.

"Saa ud til Kamp!" tordnede Høvdingen, og i vild Uorden, under høje Hyl, stormede de ud ad den smalle Dør.

Sømanden fulgte dem med forundrede Blikke. Der er Tømmer i de Drengene, mumlede han og tænkte paa sine egne stormende Drengear. — Gid de snart maa faa større Maal at kæmpe for!

Skovfoged Beck havde netop sat Punktum for sin lange Redegørelse til Spejderkorpsens Bestyrelse, da han hørte Signalhorn og Trommehvirvler ude fra Vejen.

Igen Spejdere, tænkte han og for ud i Haven.

Der kom en Trop med vajende Stander i Spidsen.

"Det skal blive Løgn!" fnyste han og stillede sig hen ved Indgangen til Skoven.

"Der kommer ingen her!" tordnede han.

Spejderne troede, han var bleven gal! Vilde han forbyde dem at komme ind i en offentlig tilgængelig Skov? Enkelte af dem satte en Latter op, som kun gjorde Skovfogeden endnu mere rasende.

"Ja, le I kun, Drengene — Skoven er lukket for Spejdere!"

Tropsføreren irettesatte Drengene og lod dem leje sig i Grøften.

Han søgte at tale den vrede Skovfoged til Rette — men denne holdt stramt og stædigt fast ved sit Forbud og endte med at trække Tropsføreren med ind i Haven for at vise ham "Vederstyggelighederne" i Rosenbedet og Gærdet.

Tropsføreren hævdede paa det bestemtteste, at det kunde ikke være Spejdere, der havde gjort det — og fik tilsidst den lyse Tanke at tilbyde sin Hjælp til at fange Ugeringsmændene.

Efter lang Drøften frem og tilbage gav Skovfogeden endelig sin Tilladelse. Inden to Timer skulde Tropsføreren være paa Pletten og afgive Rapport.

Porten aabnedes. Takfast marcherede Spejderne ind i Skoven, slog sig

ned i en skjult Grøft og lagde Slagplan for den spændende Jagt.

Hvor den skulde begynde, var ikke svært at afgøre. Indianerbandens Spor var lette at følge. De nedtrampede Smaabuske og de brækkede Grene viste Vej.

Hvad der blev af de frivillige Drengene vides ikke. Sandsynligvis har de mange Rækker Drengene virket saa imponerende paa Indianerne, at de fandt det raadeligst at indstille Forfølgelsen og i Stedet for løbe efter nogle uskyldige Daadyr, som var betydelig nemmere at skræmme.

Til sidst blev de trætte af at løbe rundt mellem Stammerne. De smed sig i Græsset paa en lille Slette og gav sig til at snakke om den mærkelige Sømand, der saa uventet havde krydset deres Vej. Saadan laa de vel en halv Times Tid, da de pludselig hørte Raslen af Grene i det nærliggende Buskads.

En af Drengene paastod, at han havde set en Spejderhat og et Glimt af en rød Skuldersløjfe. — Høvdingen fylkede sine gæve Kæmper.

Fjenden skulde omringes og fanges. Men ak — de stolte stridslystne Frihedshelte var allerede selv omringede.

Et kraftigt Fløjt i en Spejderfløjte — og en Skare kaki-klædte Drengene stormede ud fra Krattet.

Der blev ikke Brug for Køller og Knive, og Høvdingens Indianerhyl hjalp kun lidt. Snart laa hele Banden bundet og bastet, omgivet af de tapre Sejrherrer!

Een efter een kom de nu i Forhør. Ynkkelige og jammerlige saa de ud, som de stod der — med de knækkede Indianerfjer om Panden —. Hvad nyttede alle deres Frihedslængsler og Helledrømme? Overmagten var for stor.

Tropsføreren stillede dem op, tre og tre. Som sammenkoblede Slaverskulde de føres bort. Tavse og skulende stod de og skelede ondt til Spejderne. De vidste, hvad der ventede dem, naar de naaede Skovfogedhuset. Flere af dem havde i dette Øjeblik mere Lyst til at stikke Brødkniven i sit eget Bryst eller i hvert Fald bede om Lov til at løbe hjem til Mor. Men Høvdingens ranke Holdning og rynkede Pande holdt Modet oppe.

Men naar Nøden er størst, er Hjælpen jo nærmest, siger det gamle Ord. Og Hjælpen kom — i Form af en ung Sømand!

Næppe havde han set sine raske

Drengene i denne ynkelige Forfatning, før han forstod, at han maatte komme dem til Hjælp!

"Jeg er Stammens Høvding!" raabte

han og sprang ind i Kredsen af forundrede Spejdere. Et Jubelskrig lød fra de bundne Fanger. De hilste deres Befrier!

"Jeg er Frihedshelten Høvding — og jeg giver Løsepenge for mine Folk!"

Spejderne saa hen mod Tropsføreren.

Denne trak Sømanden til Side og forklarede ham, at dette her var mere end Leg. — Han fortalte om den vrede Skovfoged og om Spejdernes Løfte.

"Well —" sagde Sømanden og smilte. —

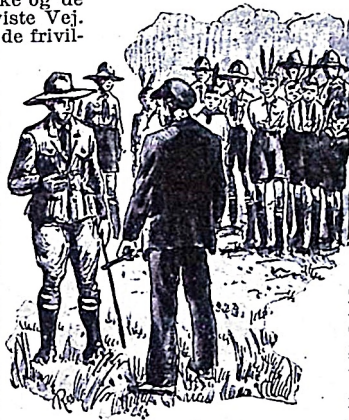
"Saa lad nogle af Løsepenge gaa til Istandsættelsen af Skovfogedens Gitter og til Udglatning af hans Rosenbede — og lad saa Fjenderne drikke Forlig for Resten! Disse Frihedsdrengene er sandelig for gode til at staa Skoleret for en vred Mand. Lad hellere os to lære dem, at Friheden ikke har Lov til at øve Vold mod fremmed Mands Gods og Ejendom. Jeg tror, vore Ord vejer mere end en Dragt Klæd! Nu gaar jeg hen og ordner Sagen hos Skovfogeden — og jeg skal ikke glemme at give Deres finke Spejdere den Ros, de fortjener — for De saa imens Troppehen til en Slette, hvor vi maa tænde Baal!"

Det var Tale, som Frihedsheltene forstod. Man kunde ligefrem se, hvor de længtes efter at give deres ukendte Befrier et velment Næveslag som Tak. Men de stærke, snørende Baand forhindrede dem i enhver Bevægelse. De maatte nøjes med at sende Sømanden et taknemmeligt Blik, da han modig gik bort for at "staa Skoleret" i deres Sted. —

Da Mørket faldt tæt over Skovens Træer, sad Indianere og Spejdere i lystigt Lag om de blafrende Flammer. Sømanden fortalte Eventyr, der fik selv de raskeste Spejdere til at gyse, og Tropsføreren sang Viser. Drengene lyttede og lo og fik nye Venner.

Inde i Krattet stod en gammel Skovfoged og saa gennem Grenene paa den glade Drengeskare.

"Drengene er Drengene," — tænkte han — og smilte vemodigt.

PAA FLUGT FRA SKOLEN

DA jeg var Dreng og boede i Missouri, svor jeg hver Sommer, naar Skolen holdt op, at nu var det sidste Gang i mit Liv, at jeg havde været i den Slaveanstalt, og at jeg ikke mere vilde sætte Fødderne der, medmindre jeg ligefrem blev baaret derhen af to stærke Mænd mens en tredje skubbede bag paa, og saa vilde jeg endda stritte imod af alle Livsens Kræfter.

Men før man vidste et Ord af det, var Sommeren forbi, og jeg skulde i Skole igen. I denne Verden gaar det jo desværre saaledes, at Sommerferien, hvor man ikke bestiller andet end at spise, spille Bold og fiske, er forbi, førend man aner det; Vinteren derimod og Skoletiden slæber sig af Sted som en Olding med gigtsvage Træben.

Skolen stod for mig som et Fængsel. Jeg gad vidst, hvorfor man egentlig fylder Verden med Skoler, der koster mange Penge at bygge, naar man ganske gratis har Søer, hvor man om Sommeren kan fiske og om Vinteren løbe paa Skøjter, dejlige Marker, hvor man kan spille Fodbold og store Skove, hvor man kan fare vild i.

Ferien begyndte, og atter var jeg fast besluttet paa ikke at gaa i Skole igen. Da jeg gik derfra, gav jeg den et ømt Fingerkys til Afsked. Aldrig — aldrig — mere skulde jeg tilbage til den Torturanstalt.

Det kunde jo være, at der skete

noget med Skolen i Løbet af Sommeren. — — Maaske

brændte den en Dag, fordi en eller anden Landstryger gik derind for at sove og kastede en Tændstik paa Gulvet. Jeg vilde selv hjælpe med til at slukke Ilden, — naar jeg var sikker paa, at det var for sent. —

Mens Flammerne bragede og knitrede vilde jeg staa ved Siden af Brandmændene og se bedrøvet ud, som var en stor Hjertesorg overgaaet mig. Jo mere jeg tænkte paa det, des sikrere

var jeg paa, at der vilde ske noget; men hver Morgen, naar jeg stak Hovedet ud af mit Vindue, stod Skolen der endnu, og hver Morgen var der en Dag mindre, til Skolen begyndte.

Endnu var der fire Dage tilbage. Jeg kunde næsten ikke holde det ud. Men endnu var der da Haab. Maaske der pludselig kom en Hvirvelstorm, der blæste hele Skolen over Ende? Men nej; Himlen var stadig lig klar og blaa. Det kunde jo ogsaa være, at Læreren fik Mæslinger, saa han maatte ligge to—tre Aar i Sengen! Men nej! Lærens Helbred syntes bedre end nogensinde.

Tre Dage var der endnu tilbage. Og paa tre Dage kan et Lyn jo sagtens naa at sla ned i Skolen. Jeg stak Hovedet ud af Vinduet, — ikke en Sky paa Him-

AF HOMER CROY
i Oversættelse af Mogens Brix.
Illustrationer af Bert. N. Saly.

len. — Det kunde jo ogsaa ske, at Far blev syg, saadan at

jeg maatte blive hjemme og passe ham; han havde netop i Morges klaget over, at han havde taget adskillige Kilo paa i Vægt, »og det var et daarligt Tegn,« sagde han.

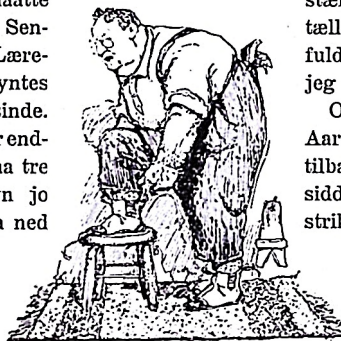
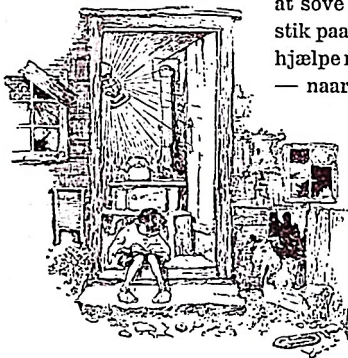
Nu var der kun en eneste Dag igen. Om fire og tyve Timer vilde Skoleklokken ringe, og jeg maatte atter vandre i Fængsel.

Jeg begyndte at blive nervøs. Men nu fik jeg en Idé, nu vidste jeg, hvad jeg vilde: Jeg vilde løbe væk. Naar jeg saa engang ad Aare kom tilbage igen, var jeg sikkert blevet en rig Mand med langt Skæg, hatter Silkehat og sølvknappet Stok. — Hvor var Verden dog vidunderlig dejlig — alle andre Steder end hjemme!

Jeg besluttede mig til at løbe bort om Aftenen. Naar saa Morgen kom, vilde jeg være langt, langt væk. — Engang imellem vilde jeg sende Far og Mor et Brevkort, saa de kunde vide, at jeg ikke var helt død. Jeg udmaalede for mig et skønt Billede af alt det, der vilde ske, naar jeg kom ud i den store Verden, der saa længselsfuldt ventede paa mig. Den vilde tage mig i sine

stærke Arme og fortælle, hvilket haabefuldt ungt Menneske, jeg var.

Om mange, mange Aar, naar jeg kom tilbage, vil min Mor sidde i Dagligstuen og strikke — tænker jeg — og paa det runde Bord midt i Stuen staar et Fotograf af mig, og

hver Gang hun kommer til at se paa det, vil hun tørre en Taare bort fra Øjenkrogen. Far sidder i den gamle røde Gyngestol med en Avis. Men han læser ikke. Hans Tanker flyver vidt om, ud i den store Verden, helt ud til mig. Jeg blev helt rørt, naar jeg kom til at tænke paa det.

Jeg begyndte at bære de Ting ned, som jeg skulde have med. De skulde pakkes ind i mit store prikkede Lommetørklæde, saaledes at jeg kunde bære dem i en Pind over Skulderen.

Til sidst havde jeg alt parat. Jeg sneg mig ned ad Bagtrappen. Et Par Taarer rullede sindigt hen over min Kind. — Men netop som jeg skulde smutte ud ad Laagen, aabnede min Mor Køkkendøren og raabte: »Gaa nu op og vask dig, inden du skal have Aftensmad.«

Det var skrækeligt. At blive kaldt ind for at vaske Hænder, netop som man staar og skal drage ud og erobre Verden og blive Ejer af et langt Skæg, en høj Silkehat og en sølvknappet Stok!

Saa maatte jeg altsaa vente med at gaa, til jeg havde spist. Saa var der ingen mere, der skulde kalde mig tilbage. Saa var jeg min egen Herre. Jeg kunde gøre ligesom jeg vilde. Hvis jeg ønskede, at spise, spiste jeg, hvis jeg ønskede at læse, læste jeg. Det sidste var der dog ikke megen Sandsynlighed for, at jeg ønskede.

Da jeg havde spist, gik jeg. Jeg slap hurtigt ud af Huset og gik ned ad Gaden og ned paa Jernbanestationen. Der vilde jeg finde en Godsvogn, hvor jeg kunde lægge mig ind i og saa som blind Passager køre med dertil, hvor den skulde hen. Et Lokomotiv var ved at rangere et Godtog. Lys blinkede, Sig-

naler blev skiftede, Skiftespor raslede og Fløjter hvinede. Engang imellem aabnede en Jernbanemand Døren til et Signalhus, saa en klar Lysstribe gennemskar Mørket. Togene saa' saa store ud; Hjulene var saa tunge. Tænk om man faldt ned paa Skinne og fik et Bøn kørt af! Jeg blev helt bange.

Jeg vandrede et Stykke ud ad Jernbanelinien. — Pludselig saa jeg et Lys skinne et Stykke forude. Jeg gik derhen. Det var en Hytte; nogle af Ruderne var knust, og i Stedet for Glas var der klistret Papir og Pap paa Vinduerne. I Døren sad der en Dreng paa min Alder. Hans Far havde Arbejde ved Banen, et haardt ubehageligt Arbejde, der ikke gav mange Penge af sig. Drengen sad og læste i Skæret af sin Fars Jernbanelygte, der hang paa Dørstolpen. Han var fattig og havde intet andet at lege med end de Ting, han samlede op paa Gaden, Strikpepinde, Tændstiksæsker, Søm og lignende. — Engang imellem, naar et Tog passerede Huset, vinkede en af Jernbanemændene til ham. — Det var alt, hvad han havde af Fornøjelse.

De andre Dreng brød sig ikke om ham, fordi han altid gik i gamle lasede Klæder og ikke havde Raad til at købe Iskaager, saadan som de kunde det. — Naar hans Kammerater blev inviteret paa Ture, maatte han blive hjemme. —

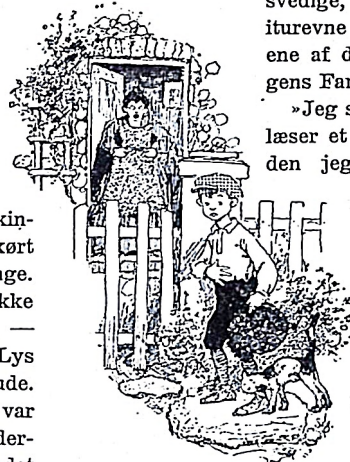
Der kom nogle Mænd kørende med en Trolje. De var snavsede, svedige, med snavsede iturevne Klæder. Den ene af dem var Drengets Far. —

»Jeg sidder netop og læser et Par Sider, inden jeg skal ud at samle Kul op langs Linien,« sagde han. »Er du ikke glad over, at Du skal begynde at gaa i Skole i Morgen? Det er jeg nemlig.

Jeg vil gerne lære noget, for jeg vil ikke være saadan noget, som de Mænd dér, naar jeg bliver stor.«

Jeg maa sige, at jeg skammede mig. — Her maatte denne fattige Dreng arbejde haardt hele Sommeren med at samle Kul, og han glædede sig nu til det, som jeg flygtede for. Han vidste kun alt for godt, hvad de Mennesker blev, der ikke vilde lære noget. Jeg saa i Aanden, hvad hver af os to vilde blive til. Han vilde faa Automobil, fine Klæder og et fint Hjem, og jeg, jeg vilde komme til at køre med Trolje. Jeg skyndte mig hjem. Mine Forældre hørte mig aldrig mere beklage mig over at skulle gaa i Skole.

Fra »Boys' Life«.

1897 **25** 1922
 har
 WORNING & PETERSENS
Xeroformsæbe
 været
 sejrende!
 Brug den fremdeles

Hjemmet

Danmarks
 POPULÆRESTE
 UGEBLAD

ERIK ERIKSEN & Co.

CARL JOHANS GADE 3, KBHVN. Ø.
 Tlgr.-Adr.: Sporteriksen Tlf. Obro 5558

Tører
 alle Artikler til:
 Boksning, Cricket,
 Fodbold, Fri Idret,
 Gymnastik,
 Hockey,
 Tennis

Spejder }
 Sweaters
 Trøjer
 Benklæder
 Strømper

**Föreningen til Indkøb af
 Boldspilrekvisiter**

MIKKELBRYGGERSGADE 18

TELEBYEN 1646

TELEGRAD: BOLDSPIL OG

SKOTISKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
 KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET etc.
 ALT KUN I FØRSTE KLASSE REGLEMENTE KVALITETE

ODENSE ANVDES TIL OLDFRISKE FREMME

EFTERAARETS DRENGEBOG

Chr. Reinhard:
 »Nu ranker vi Ryggen —

»Mindet om Rudolf Bruhn tilegnet —«

Disse Ord slaar Een i Møde, naar man aabner Christian Reinhard's Bog. Og har man haft den Lykke at kende Rudolf Bruhn, standser man en Stund, inden man blader videre — standser og mindes den Lærer og Digter, der — trodsintidlige Død — kom til at betyde saa meget for

Tusinder af Dreng, den Mand, der aldrig blev træt af at kalde Hovdingesønnen, der bor i enhver Dreng, og som lærte Væbneren at hige efter Guldsporerne . . .

Hans Navn bør aldrig glemmes af danske Dreng. Han var en af de første, der skildrede den danske Dreng, som han færdes ved Hverdag og Fest — hans Bøger afspejler det danske Lune, der gaar Haand i Haand med den dybe, ægte Alvor.

Rudolf Bruhn fik mange Arvtægere i den danske Drengelitteratur — om end ingen naar op paa Siden

af ham. En af de yngste er Christian Reinhard.

Med denne sin første Bog — »Nu ranker vi Ryggen« — viser han, at der skal spændende Episoder og frisk Humør til hvis man vil have jer Dreng i Tale men han ved ogsaa, at I kræver mere end hals brækkende Film og kaade Brandere — at I ikke har noget imod at lytte til Alvorsord — naar blot det ikke bli'r tom Præken og intetsigende Flovser.

I otte Smaafortællinger stiller han jer over for de mest forskelligartede Kammerater, som alle er virkelighedstro og levende — fyldt med Galtvæstreger, Gaa-paa-Lyst og Alvor — og som derfor er sikre paa at vinde en Plads i jeres Hjerter.

Den sidste »Fortælling« — Sommernat — giver et fint tegnet Billede af den Mand, Bogen er tilegnet.

Med disse Linier giver vi Christian Reinhard's nye Bog vor varmeste anbefaling. Den bør være selvskræven paa jeres Ønskeseddel.

Gunnar Jørgensen.

VORE KONKURRENCER

Rovers-Konkurrencen.

Hvem skal have Sølvbægeret?

Da vi udskrev en Konkurrence om det bedste, danske Ord for »Rovers« var vi klar over, at det ikke var nogen nem Opgave, vi stillede jer overfor. De mange forskellige Forslag, vi har modtaget, er da heller ikke alle helt tilfredsstillende. For at faa en saa retfærdig Afgørelse som mulig, vil vi lade jer selv optræde som Dommerkomité og afgøre hvilket Ord, I finder mest fyldestgørende.

De indkomne Forslag er følgende:
 Friser—Gjænge—Væring—Tumler
 —Strejfer—Vandrer—Skøjer (gamelt, dansk Ord for Omstrejfer) —Traver—Fribytter—Viking—Røver—Pirat — Her er jo nok at vælge imellem! Skriv et af Ordene paa Kuponen

Side 25 og send den inden 1. Nov. til Korpskontoret. Den, hvis Forslag faar flest Stemmer, vinder Sølvbægeret.

Signalmands-Konkurrencen.

Løsningen var:

1. Vi er omringet, venter Angreb i Morgen tidlig, alarmer tredje Tropp, gaa over Svibæk mod Brostrup, Fjendens Kvarter Kl. ti.

2. Enten: Telegrammet blev affattet saaledes før Afsendelsen, eller: Den signaliserende Spejder stød med Ryggen til de modtagende Spejdere,

eller: Spejderen, der aflæste, tog Fejl af højre og venstre.

— Da der indkom flere rigtige Løsninger foretoges Lodtrækning. Den heldige Vinder blev: Carl Engholm.

SPEJDERE I GILLWELL PARK

GILLWELL-PARK er en lille Lund udenfor London, og

midt i denne Lundligger den herligste Lejrpladshvor Tropsførere fra alle Verdens Lande mødes for at lære det sidste nye indenfor Lejrporten og lære alt det gamle om igen. — For en 1ste Klasses Spejder er man kun, naar man har baade sin Rekrutprøve og 2den Kl. Prøve foruden sin 1ste Klasses. —

Der var ikke alene Spejdere fra Europa i den Lejr — fra England, Frankrig, Finland, Czecho-Slovakiet, Østrig, Albanien og Danmark — men ogsaa fra Afrika og Asien. — En Aften ved Lejrbaalet lod de os høre deres Patruljeraab; det var Hyænehyl og Løvebrøl, og jeg spurgte senere en af dem, hvad de gjorde, naar de mødte de vilde Dyr. »Aah, vi skyder dem, men de holder sig helst væk fra vore Lejrbaal,« var Svaret.

Vi lå alle i Telte, men der var mange forskellige Slags; paa et af Billederne vil I se et Indianertelt, paa et andet en Hytte, bygget af Træstivere og Græstørv; Blokhuset hørte ogsaa med til Lejren. Der var i det hele taget meget mærkværdigt i den Lejr; en Postkasse lavet af en gammel hul Træstamme, en Opslagstavle af et Ka-

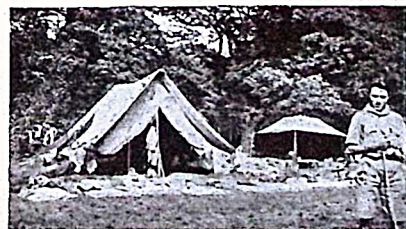
AF OVE HOLM

ninskind spændt ud i en Ramme af Grene. — Men det aller-

mærkværdigste var det Signalthorn, som brugtes ved Retræten om Aftenen og Reveljen om Morgen. — Det var et Kudu-Horn et Antilope-Horn, der havde tilhørt en Zulukafferhøvding, som Baden-Powell engang tog til Fange. Baden-Powell er forøvrig Tropsfører for 1ste Gillwell Trop, og denne Trop bestaar

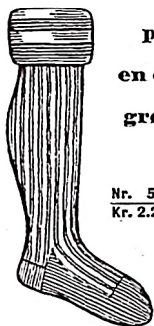
af alle de Spejdere, der har bestaaet Prøven paa det Kursus, som afholdes i Gillwell Park. Og for at bestaa denne Prøve, kræves en hel Del Færdigheder foruden de sædvanlige spejdermæssige, vi har erhvervet os i Troppene, men det skal jeg i nogle senere Artikler fortælle om. Denne Gang vil jeg blot give en lille Beretning om noget, som vi alle har været ude for, nemlig en to Dages Bivouaktur. Vi rykkede ud patruljevise med smaa Bivouaktelte til 2 Mand. Vor Proviant var Havregrød, Bacon, Te og Mel — Brød maatte vi selv bage, og vi lærte en snild Metode, som jeg engang senere

skal fortælle om (vi bager Brød i Ahornblade). — Vi fik den Opgave at drage op i en Skov Nord paa for at udfinde en god Lejrplads for Tømmerne, som skulde rydde Skoven. Men

SPEJDERSTRØMPER

prima sorte
med
en eller to hvide
eller
grønne Striber
paa
Borten.

Nr. 5 6 7 8 Voksne
Kr. 2.20 2.35 2.75 3.00 3.50

Løse Borter til
Strømper
Kr. 1.00 pr. Par

Flagfabrikken
Gl. Torv 24

MACKINTOSH
TOFFEE DE LUXE

(LUKSUS CAMEL)

er uundværlig under
Lejrliv og paa Marschture
Spørg Britt. Spejdere
Faas i Konfek-
tureforretn.

Engros hos:

THORVALD JENSEN
STORMGADE 35 - TEL. B. 7120

Leverandør til
Billigste Kilde

Københavns Div.
for Tryksager

vi maatte være svært forsigtige, for der var andre Stammer i Nærheden, der havde i Sinde at gøre Krav paa Skoven (det var de andre Patruljer).

Der var fortrinlige Lejrpladser i den Skov, men der var intet Drikkevand; det vil sige, der var Vand, men det var ikke saadan at finde.

En Del af Skoven laa paa et Højdedrag, Resten i en Lavning og selvfølgelig gik vor Patrulje ned i Lavningen, hvor der var størst Sandsynlighed for at finde Vand. (Det viste sig senere, at Vandet var paa Højdedraget). Vi fandt intet Vand i Lavningen, men et Stykke udenfor Skoven øjnede vi en Bro. Altsaa, maatte der være et Vandløb. Oh, ikke en Draabe Vand, men der førte en Grøft derfra, og den gik ind i Skoven. — Vi fulgte den, og efter lang Tids møjsommelig Gang gennem Tjørn og Krat fik vi Øje paa smaa Pytter i Grøften. Klokken var mange, og Mørket faldt paa; men Vand maatte vi have til Lejren.

Halvtrætte fulgte vi Grøften, og endelig opdagede vi, at der var en svag Rislen i det mudrede Vand, og det kvikkede Humøret op. Men da vi naaede Højdedragets Top og opdagede, at Vandet rislede med en saadan Fart, at et Bæger vilde kunne fyldes i en lille halv Time, begyndte vi at føle en Smule Træthed i Lemmerne ved den Skuffelse. Indtil pludselig Raabet lød: »Her er Kilden«. En Ørkenvandrer kan ikke være mere glad ved at finde Vand efter endt Dagsmarch, end vi var den Aften, da vi hørte dette Raab. (Flere Patruljer havde intet Vand fundet og havde derfor slaet sig ned ved en Farm og hentet Vand dér, saa de løste ikke deres Opgave).

Bivouaken var snart rejst, og det varede ikke længe, inden vore sultne Maver kunde glæde sig ved Bacon, The og nybagt Brød.

Denne lille Beretning er nok for denne Gang, senere skal jeg fortælle om de mange nye Ting, vi lærte.

GAMMELT OG NYT

Det morsomste.

Lille Jens Peter har for første Gang været i Teatret. Hans Fader sidder oppe og venter paa ham, da han kommer hjem med Pigen.

— Naa, var det morsomt? spørger han.

— Det var sjov! siger Jens Peter.

— Hvad morede dig nu allermest?

— Det gjorde Stolessædet, jeg sad paa. For det kunde klappe op og ned og saa lavede det saadan et Spektakel!

Distræt.

Professoren sidder fordybt i et videnskabeligt Arbejde, da det ringer paa Døren. Et Øjeblik efter kommer Tjenestepigen ind.

— Der er en Mand udenfor, som gerne vilde tale med Professoren.

— Hvad er det for en Mand?

— Det er en Mand med Træben!

— Sig bare til ham, at vi skal ingen ha'e.

— Sikken yndig Kage, og hvor har De faaet den dejlige Pebermyntesmag fra?

— Ja tænkt, jeg har saamænd kommet et Tandpulver i af en Fejltagelse.

Hvad kan man sige om én Hest?

Det er Æggetoddyer (ikke-to-Dyr).

Konen Tænk dig, de Bukser, jeg fik til Niels Peter, er krøbne saadan ind i Vask, at de er blevet for smaa til ham.

Skrædderen: Saa prøv at vaske ham ogsaa.

— Far! Faar Giraffen ogsaa Snue, naar den faar vaade Fødder?

— Ja, min Dreng! Men først et Par Uger efter.

Geograflæreren (til en af Eleverne): Hvordan er det dog, du opfører dig, du passer skam ikke i ordentligt Selskab, saadan en uopdragen Knægt; stil dig her op ved Siden af mig!

Chefen: Hvad er det for en Maade, De udtrykker Dem paa. Det Brev, De har skrevet, er der jo ikke et Menne-ske, der kan forstaa. Og naar man ikke udtrykker sig saaledes, at andre kan forstaa det, er man en Idiot, forstaar De mig?

Kontoristen (fortjamsket): Nej!

Ved Paresælgerens Vogn.

— Er det Grev Molkte?

— Nej, ded æ Nils Pæsen fra Snostrup.

M A N E G E N S B Ø R N

INDLEDNING

1. og 2. Kapitel.

To Brødre Eigil og Ulf Brandt, Sønner af Konsul Brandt paa Bornholm, drev en Stormvejsnat i Aaret 1897 til Sos i en lille, skrobelig Jolle, og drev i Land i Syd-Sverrig. En omrejsende, tysk Cirkusdirektør Giovanni Gonzola — hvis virkelige Navn er Fritz Buch — tager Drengene til sig og opdrager dem til Artister. Ti Aar efter faar de — sammen med en kopenhavnsk, trettenaars Pige, Aja — deres Optræden i Cirkus Gonzola. Imidlertid har Drengene det ikke godt, de taler med Jockeyen Felix Mohr, der opfordrer dem til at flygte.

3. Kapitel. FLUGTEN

Det var Nat.

Inde i Direktørens Vogn lød trygge Aandedrag fra de to Dreng, der sov i et lille snævert Rum længst tilbage i Vognen, kun adskilt fra Ægteparrets Soverum ved et tyndt Forhæng. Paa den anden Side dette lød Direktørens trompetende Snorken og hans Kones uregelmæssige Aandedrag. Hun gik rundt med en kronisk Snue og naar hun trak Vejret lød det undertiden som en Kelds Fløjten, til andre Tider som en Ko's dybe Brummen. Saaledes ogsaa nu. De to tilsammen dannede et helt Orkester, der med Hensyn til falske Toner fuldt ud stod paa Højde med Selskabets otte Musici, selv naar disse anstrengte sig allermost.

Men Drengene sov ikke. De regelmæssige Aandedrag var Komedie. De var begge lysvaagne, ven-

tende paa det **AF CHR. REINHARD** Ulf gav ham et
belejlig Øjeblik **ILLUSTRERET AF ASGER RIBER** kraftigt Puf i
til Flugt. Maven, saa han

Et Sted i Nærheden hørte de et Tog bruse; det var Nattoget fra København, der holdt paa Stationen. Saa lød der gennem Stilheden en skarp Piben og Toget satte sig i Bevægelse med tunge, hule Drøn, der efterhaanden blev taktfaste og hurtige.

Eigil rejste sig op fra Madrassen, slog Tæpperne tilside og listede over til Ulf's Madras.

Han bøjede sig ned over Broderen og hviskede:

»Er du parat nu, Ulf?«

Ulf rejste sig.

»Jah. Skal jaj saa først gaa?«

»Nein. Jaj gaar ut og vaagner Direktøren, og naar jeg saa Nøglen har faaet og lukket op, du liste dig ud med maj. Nu gaar jaj.«

Eigil gik ind og vækkede Direktøren.

»Wass. Ut. Po denne Tid. Nejn, du faar vente til imorgen.«

»Jamen jaj kan ikke. O, jeg er so krank i min Mave. Jaj maa utenfor, Papa.«

»Schludder. Men nun schall du likevel blive lukket ud.«

»Jaj kan godt self laase den Dør op, Papa. — Maa jeg bare laane Nøglen.«

»Ti, Bube. Jag schal nok lukke daj ut.«

Gonzala brummede og klirrede med et Nøglenippe. Han rejste sig famlede hen til Døren og lukkede op.

»Kom nu, Dreng. Jaj vil ikke staa hier den gansche Nacht. Du har Støfler po, ser jaj. Na, schwarer du ikke?«

Nej, Eigil svarede ikke. — Han sprang ud fra Vognen, faldt, men var straks paa Benene igen og løb som han aldrig havde løbet før. — Gonzola stod i Døren og skreg efter ham; men vendte sig saa om ved Lyden af listende Skridt.

Det var Ulf.

Forbavset veg han et Skridt til Side og spurgte: »Schall du ockse ut?«

segne de om paa sin Kones Seng, og løb ud. Ovre fra Vejen hørte han Eigil fløjte det aftalte Signal og rettede sin Kurs derefter, hvorpaa de to Dreng i strakt Løb fulgte Vejen til København.

Men ak, de skulde ikke komme langt. En god Fjerdingvej fra Byen mødte de et Automobil, der standse ved Drengene.

»Ikke løbe.« Eigil holdt Ulf i Armen. »Vi maa bare ikke blife for-skrækte, so skal vi nok klare den.«

En stor og svær uniformeret Mand traadte ud af Bilen og kom hen til dem.

»Hallej, hvad er I for to Fyre?«

»Vi skal til København,« svarede Eigil.

»Saah. Paa denne Tid af Natten.«

»Jah. For vi skal vere der tidlig Morgen.«

»Hm. Er I her fra Landet.«

»Naj, fra Sverige,« svarede Ulf, hvorpaa Eigil sparkede ham over Benet.

»Hvordan kommer I saa her? Hvad bestiller I i den Uniform.«

Eigil havde taget en af Frøken Tschekows Snoretøj og et Par af Felix Ridebukser uden paa sit Trikot og sine egne sorte Støvler; Ulf var i en lignende Paaklædning.

»Jo for vi optreder in Cirkus Gonzala. Ock nu har vi faaet Permission at gaa til København po.«

»Hvad skal I derind efter.«

Eigil saa nærmere paa den fremmede. Jo, han havde været med til Forestillingen og Felix havde fortalt, at det var Politimester Staffeldt.

Staffeldt gentog Spørgsmaalet.

»Viskal ind ock besøke en Dante,« svarede Ulf.

»Saah. Hvor boer hun?«

Eigil klarede den. — Det troede han da:

»I — æh — i Torvegade.«

»Hvilket Nummer.«

Eigil gav Ulf et Puf i Siden og hviskede: »Løb«; men forsent. Politimesteren havde en Haand i Nak-

ken paa dem og slæbte dem op i Bilen.

»I maa vist hellere køre med mig tilbage og faa rigtig Besked hos Jeres Far,« sagde han, satte Bilen i Gang og susede et Øjeblik efter ind paa Marken, hvor Gonzala havde sit Cirkus.

Her var alt i fuld Forvirring. — Direktøren stod midt paa Pladsen under den store Buelampe, ivrigt gestikulerende og gav sine Ordre i en høj skingrende Tone:

»August, Michel und Fritz. I undersøge den Stald og alles Vagen ock finder I de to Schlyngler bringer I dem sofort til maj.« Saa fik han Øje paa Politimesteren og kom løbende hen til Bilen:

»Ach, Herr. Polizeimeister, jaj er et ulyk'ligt Mensch. Meine to Sønner har deres Vaj rent ock kommer nicht mehr igen. Hvat skal jaj dock gjøre?«

»Deres to Sønner. Hvem er det, Hr. Direktør.«

»O, det er mine Plejesønner, ockse kaldt »Weldon brothers«. Jaj laa i min Seng ock saa kommer den listige Kerl hen og vaagner maj. »Du kan ikke komme ut,« sagde jaj til han, men han fordalte mig, han ha'de ondt og var majet sikk. Jaj staa saa op fra min gute Seng ock lukker den Dør op und so renner Kerlen fra maj. So schneel — hurtigt — über Marken. Jaj høre no'en bag maj ock det er den anden. Han schlar maj, likefrem pryklede maj durch igennem so jaj maatte falde om ock blife majet dolig. Ock den Dreng ockse løb fra maj.«

»Og De har ikke faaet fat paa dem.«

»Naj. Jaj vaagnede Henrietta — meine liebe Frau, Herr Polizeimeister ock siker hende det hele ock hun græt.«

»Hvad vil De gøre ved Drengene, naar de kommer tilbage?«

»Jamen de gommer ikke. O, jaj skulde schlage dem, so de i otte, naj, i mange, mange Uger ikke kunde gaa paa deres Ben. Donnerwetter, jaj skulde —«

»Saa risikerer De jo at slaa dem ihjel, eller til Krøblinge. Det maa man ikke her i Landet, og heller

ingen andre Steder. Og desuden vilde det jo være et ret stort Tab for Dem. Hvordan er de kommet til Dem?«

»Jaj tok dem til maj for mange Aar tilbage, da deres Vater und Mutter døde in Hamburg. Deres Vater var meine gute Kollega, en famos Artist.«

»Hvis jeg nu skaffer Dem Drengene tilbage, Direktør Gonzola, vil De saa love mig, at De ikke prygl dem?«

»Det lofer jaj Dem, Herrn Polizeimeister, det lofer jaj Dem. Jaj skal ikke schlage det mindste. O, hvis De kunnemaj dem gifte tilbage.«

»Jeg har dem her i Bilen under den ene Plaid. Men een Ting til, Drengene fortalte mig, at de var fødte i Sverrig, og De siger, de er fødte i Hamborg; hvordan hænger det sammen?«

»De lyfer, de simpelthen lyfer. Jaj har Attester paa dem fra Hamburg ock jaj skal vise Dem Attester i Morgen.«

»Saa tag da Deres Dreng. Men husk Deres Løfte; ingen Klø!«

»Jaj skal ikke røre dem. Mange, mange Dak, De har gratis Adgang den hele Tid vi er hier.«

Gonzola rev Plaiden tilside. Drengene laa og bævede og saa forskrækket op paa ham.

»No, gom so ut! So skal vi i Seng, Den Polizeimeister har reddet Jer fra Prügel; I gan være glade for ham.«

Drengene krøb ud af Bilen og Direktøren førte dem op i sin Vogn. Saa forsvandt han et Øjeblik. Da han kom tilbage gik han ind med en Lygte i Drengenes Rum og saa paa dem; de laa mussestille.

»I kan jo vente Jer,« sagde han, og der kom et brutalt Udtryk i hans Ansigt.

Og meget tidlig den næste Morgen, blev de vækkede af et Spark. De vaagnede og saa op paa Maurice Gaspard, Direktørens Broder.

»Op med Jer,« kommanderede han. »Og tag Jeres daarlige Kostume paa og følg med mig.«

Gaspard — eller Otto Buch — var født i Helsingør og talte ulasteligt Dansk. Drengene fik hurtigt et

Tricot paa og fulgte med Gaspard over i Manegen.

»Saa lægger I jer plat ned paa Maven. Naa, bli'er det til noget.«

Drengene smed sig ned.

Gaspard tog en Chambriere, stillede sig op en halv Snes Skridt borte og begyndte at slaa løs. Mere og mere vildt slog han, Drengene krympede sig under den Regn af svidende Slag, som stribede deres Kroppe, der snart var helt blodige; men de var saa angste, at de ikke turde røre sig. De bed Tænderne sammen for ikke at skrig; vel havde de faaet Prygl før, men aldrig i Sammenligning med dette. Vilde han da aldrig holde op, den Bandit.

Da skete der noget. Aja kom farrende ind i Teltet, hen til Gaspard og vristede Pisken ud af Haanden paa ham.

»De — De — slaar dem jo ihjel,« skreg hun.

Gaspard saa forbløffet paa hende og gik ud efter først at have sagt til Drengene:

»Rejs Jer saa op og forsvind. — Maaske I saa en anden Gang betænker Jer tilstrækkeligt, inden I stikker af.«

Eigil rejste sig stønnende op og vaskede ud i Stalden Et Minut senere kom Aja ud til ham.

»Stakkels Ulf,« sagde hun. »Han kan hverken krybe eller gaa. Aa, Felix, hjælp mig at faa Ulf herud.«

4. Kapitel.

ONKEL CLAUS OG FÆTTER ARILD

Plantageejer Claudius With stod paa S/S »Ørnen's Promenadedæk og saa ind mod Bornholm, hvis haarde og barske Kyst lidt efter lidt traadte frem i Morgendisken.

Det var tidligt paa Dagen. Claudius With var ene paa Dækket. — Ingen af de andre Passagerer var endnu krøbet ud af Køjerne. Og stille var der. Kun den evige Susen fra Bolgerne, og Maskinens taktfaste Stempelslag brød Morgenfreden.

En Dør smækkede — og en Dreng paa omtrent seksten Aar kom gaaende henimod Claudius With.

»God Morgen, Far,« raabte han og smilede til den høje, ranke, lidt graasprængte Mand, der stod ved Rælingen og saa ud over Havet.

»God Morgen, min Dreng,« Claudius With fik et mildt Udtryk i Ansigtet og saa glad paa den friske solbrune Dreng. »Kom herhen, Arild, saa skal jeg vise dig min Fødeø.«

Drengen stillede sig hen ved Siden af sin Far og stak sin Arm ind under hans, mens With udpegede de forskellige fremtrædende Punkter paa Bornholms Vestkyst.

Plantageejer Claudius With var født paa en Gaard i Nærheden af Hasle. Han var allerede som stor Dreng fyldt med en uudslukkelig Trang til Eventyr og Opdagelser. Efter Konfirmationen gik han til Søs, meget imod Forældrenes Ønske; men det var det eneste han havde Lyst til. Tyve Aar gammel gik han i Kompagni med en Hollænder, som han traf i Melbourne. De købte en Skonnert og lejede nogle Folk og foer paa Perlefiskeri i Sydhavet. Det var en glimrende Forretning; og efter nogle Aars Forløb havde Kaptajn With samlet sig en Formue, hvorefter han drog hjem paa et Besøg paa sin Fødeø. Han blev »skudt« i en yndig, ung Pige, en Skipperdatter fra Rønne, giftede sig og rejste til Syd-Amerika hvor han for nogle af sine mange Penge købte en Kaffeplantage i Venezuela.

Her blev Arild født — og her døde Fru With, kun et Aar efter Drengens Fødsel. Saa levede With da udelukkende for sin Dreng, der voksede op, blev kæk og stærk, og fyldt med den samme Eventyrlust, der drev hans Far ud.

Op nu stod de her, Far og Søn, paa »Ørnen«s Dæk, spejdende ind mod Klippeøen, brunede og mørke af Venezuelas Sol.

»Var det Rønne, den By hedder vi nu kommer til?« spurgte Arild. »Er det der, Onkel Brandt bor?«

Her maa vi nu fortælle, at Claudius With og Fru Konsul Brandt var Søskende. — Det var Familien Brandt, som With og Arild var rejst til Danmark for at besøge.

»Ja. Dampere sejer til Rønne. Men Brandts bor ovre paa den anden Side af Øen. Maaske der nu gaar Jernbane dertil; men hvis ikke maa vi jo se at faa fat paa et Automobil.«

»Hvor gamle er mine Fætttere, Far?«

»Ja, hvor gamle kan de være. Paa din Alder, vel. Det er jo over tolv Aar siden jeg har hørt fra Tante Elsie. To raske Gutter er de vist; det er lige noget for dig.«

»Tror du. Vi skal paa Bjergbestigning sammen. Men Bjergene er vist ikke saa høje herovre. Engang jeg var i Caracas saa jeg et Billede i en engelsk Avis. Det var nogle meget smaa Bjerge, som hed »The Rand Canon«; hedder det saadan?«

»Det var vel nok Randklevskaaret. Det er noget af det højeste.«

»Er det?« Arild saa skuffet ud.

»Ja. Men jeg synes, de er meget kønnere endnu end Bjergene hjemme. Vent og se.«

Efterhaanden som Skibet nærmede sig Rønne, begyndte Passagererne at vise sig paa Dækket. Damer, blege af Nattens Rædsler, Herrer, velnærede og rødmussede og enkelte tynde, ligeledes blege. Nogle klamrede sig kærligt til Rælingen og bragte Neptun endnu et Offer; men omsider fik alle Rædsler Ende, da »Ørnen« fortojede i Rønne Havn.

With og Arild var blandt de første, der gik fra Borde. — De blev straks paa Kajen overfaldet af en Skare Hoteltkarle, der hver for sig søgte at overbevise de to Rejsende om, at netop deres specielle Hotel var det bedste. Withkapred'en Drager.

»Hvordan forholder det sig med Toget til,« — han nævnede Byen, hvor Brandt boede.

»Det gaar om tyve Minutter,« svarede Drageren og førte Haanden til Kasketten.

»Det var pludselig. Naa; man

kan vel leje en Bil her i Byen. Vil De skaffe mig en Bil til Dams Hotel Klokken ni. Og saa vil De maaske være saa venlig at sørge for min Bagage. Her har De Garantisdelen. Altsaa Dams Hotel, Klokken ni præcis.«

»Skal ske, Herr,« svarede Drageren og fjærnede sig, efter at have gjort Honnør endnu en Gang.

»Nu skal vi op paa Byens fineste Hotel og ha' noget Frokost, Arild. Denne Vej.«

De gik op ad Snellemark.

»Hør, Far; skal vi ikke kigge lidt paa Byen her; den ser meget interessant ud.«

»Jo, det skal vi. Men først til Tante Elsie. Og eftersom vi foreløbig har bestemt os til at blive et Aarstid i Danmark, faar vi jo nok Tid til at se Rønne, og Resten af Danmark.«

* * *

Konsul Brandt stod ved Vinduet i sit Kontor og saa udover Havnen, hvor en finsk Dampner just var i Færd med at losse en Ladning Træ. Pludselig hørte han Lyden af et Bilhorn oppe fra Hovedgaden, og et Øjeblik efter svingede en Bil op foran Husets Stentrappe. Fra Køleren blafrede et lille trefarvet Silkeflag: Venezuelas Tricolore. Brandt saa ned paa Bilens to Passagerer; men da han ikke kendte dem, for-

lod han sin Plads ved Vinduet og satte sig hen til Skrivepulten for at tage fat paa Dagens Post. Saa bankede det paa Døren og de to fremmede traadte ind.

Brandt rejste sig og gik langsomt henimod dem.

— »Konsul Brandt; til Tjeneste,« sagde han og saa spørgende paa Claudius With.

»Claudius With,« smilede denne og rakte Haanden mod sin Svoger. (Forts.)

TRIFOLEUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra
store Mønstergaarde
 som altid staar under Tilsyn af
 Selskabets egne Dyr læger.

Telefoner: Central 9204, 9205 og Godthaab 2576

En Spejder, som paa

Bata-Støvler gaar,

kan smile under

alle Livets Kaar!

LITTERATUR

Ellinor Kielgast: Glade Hjerter (Steen Hasselbalchs Forlag), er en aldeles fortræffelig Ungpige bog; en smuk Gave fra en Spejder til hans store Søster. Fru Kielgast skildrer fornejeligt og fængslende de brogede og indviklede Episoder, som en henrivende Ungmø sætter i Scene paa et sønderjysk Gods. Og naar dertil kommer, at Bogen ender — ikke blot godt — men lykkeligt, er dens Succes som Julens Gavebog for unge Piger utvivlsom.

A. Chr. Westergaard: Wienerdrengen og hans Venner (Steen Hasselbalchs Forlag). Forfatteren til »En Wienerdreng«, den udmærkede og kønne Bog, der udkom i Fjor Efteraar, har udsendt en Fortsættelse under ovenstaaende Titel. Selvom den foreliggende Bog ikke staar paa Højde med sin Forgænger; og selvom Handlingen paa visse Steder forekommer Een ret usandsynlig, er det dog blevet en god Drengbog, der giver interessante — og sørgelige — Billeder fra Østrigs sultende Hovedstad; lige som mange af Bogens Oprindelser baade er spændende og morsomme.

Absalon Trop af Københavns Division, har udsendt en lille, nydelig og illustreret *Beretning*; en Oversigt over Spejderarbejdet fra Troppens Start til dette Aar. Beretningen giver Billedet af et dygtigt og enigt Arbejde under Tropsførerens, Kaj Lundby's Ledelse. Efter Gennemlæsningen kan man kun ønske i. Absalon Trop fortsat Held og Fremgang — og anbefale alle andre at stifte Bekendtskab med den smukke Piece. C. R.

Hasselbalchs Drengbøger.

Paa Steen Hasselbalchs Forlag er der atter i dette Efteraar udkommet en Serie Drengbøger i det kendte Udstyr og med Tegninger af **Axel Mathiesen**. Vi nævner i Dag:

Marius Dahlsgaard: Brødrene fra Fanø, hedder den ene af dem. Det er en Fortælling fra Slutningen af det attende Aarhundrede, og forsaavidt historisk. Men Forfatteren har behandlet sit Stof med legende Lethed fortæller fængslende og mandigt om to danske Sømands eventyrlige Bedrifter og mærkelige Oplevelser. Og der ligger bag denne Fortælling et Kendskab til hine fjerne Tiders ejendommelige Mennesker og Forhold, som gør, at man med Tryghed og Interesse læser Bogen igennem og stiller den til Side — for senere at læse den igen.

Vi skal i næste Nummer bringe en Anmeldelse af de andre Bøger i denne spændende Serie.

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG
 (C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)
Peder Skramsgd. 24 KØBENHAVN Telefon Byen 3195
 Translator, Korrespondent, og almindelige Sprog-Kursus i alle Sprog.
 — Stenografi — Maskinskrivning — Bogholderi og Regnskabsvæsen. —
 Anerkendte Faglærere — Oversættelser — Forlang Program

Sprog-
og Handelsfag
Program
udleveres og sendes.
Telef. Byen 7005

SCHLOSRICHS
INSTITUT
RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondenteksamen
Engelsk, Fransk
Tysk
Telef. Byen 7005

Telefon: 5296 - Fri Notering. **Kager, Is,** Telefon: 5297 - Fri Notering.

Marcipan, AUX PETIT FOURS Confitures,
 Østerbrogd. 52. Udfor Sortedamsd.

Varene udbringes selvfølgelig, overalt. **Det bedste!** Forretningen har ingen Filialer.

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon:
Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3

Tromme- og Fløjte-

undervisning samt Sammenspil i

Horninstrumenter. Trommer

paasættes nye Skind

bedst og billigst.

Hentes og bringes.

Telf. Sundby 3868y.

G. Tornquist, Drogdensgade 1.
Musiker i Livgarden.

FRA DYRENES RIGE

Dir. Dreyer fortæller

DIREKTØR DREYER, Hersker over de mange og saare mærkelige Dyr i Zoologisk Have, gaar frem og tilbage i sit, af Bøger opfyldte, Kontor i den hyggelige, røde Villa ude paa Roskildevej. — Gennem et aabenstaaende Vindue kan jeg ude fra Haven høre Brøl og Skrig og Hvin; ikke blot fra Dyrene, men ogsaa fra Havens ungdommelige Besøgende. —

»Haven staar nu paa sin fulde Højde,« siger Direktøren og staar et Øjeblik stille foran min Stol. »Den staar absolut i første Række blandt de zoologiske Haver i Europa.«

Jeg indskyder en Bemærkning om Hagenbeck i Hamborg.

»Hagenbecks Have er lukket,« svarer Direktøren. »Alle de zoologiske Haver i Tyskland, maaske lige med Undtagelse af Kølns, er i en slet Forfatning. Haverne i Paris, Antwerpen og Rotterdam har lidt meget under Krigen, ligeledes er det gaaet en Del udover England; den eneste, der er saa godt som uberørt er den zoologiske Have i Amsterdam. Her i København kom vi forholdsvis godt igennem Krigsaarene. Dog Dyrebestanden var jo stærkt reduceret; —

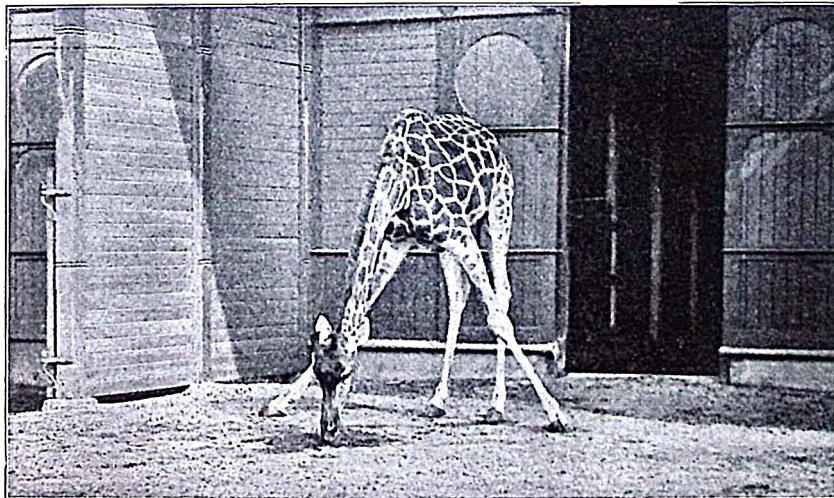
om nogle af sine Dyr.

men nu er det lykkedes os at faa den godt til Vejrs igen, til Dels ved Hjælp af en lang Række Gaver fra Landsmænd i Udlandet; Gaver bestaaende af mangemegetsjældne Dyr.

»For Eksempel?« spørger jeg.

»Jeg kan blandt andre nævne Dem Brillebjørnen fra Andesbjergene i Ecuador, et Dyr, som kun har været set levende i Europa een Gang før. Den erkænktes os af Bryggerieret Voerbeck i Quito. Saa har vi faaet et Par Brilleslanger, der har Plads i Terrariet; og et Par japanske Aber, der er saa haardføre, at de kan udholde vort Klima i det Frie hele Aaret om. Endelig har vi nu faaet fem af de sjældne Landskildpadder fra Galapagos-Øerne, og, som sagt, en stor Mængde andre Dyr.

I Haven er der født en stor Del Unger. Vi har saaledes tre Løver og en Puma og vore to, nu desværre saasjældne, europæiske Bisoner har faaet en stor Kalv. Munkefaare har to Unger, Bøflerne en Kalv, Klippegrævlingshunden har faaet tre Hvalpe og saaledes videre. I det store Abe-Bjørnebur har vi ikke mindre end fem Bjørneunger; pudsiges Små-

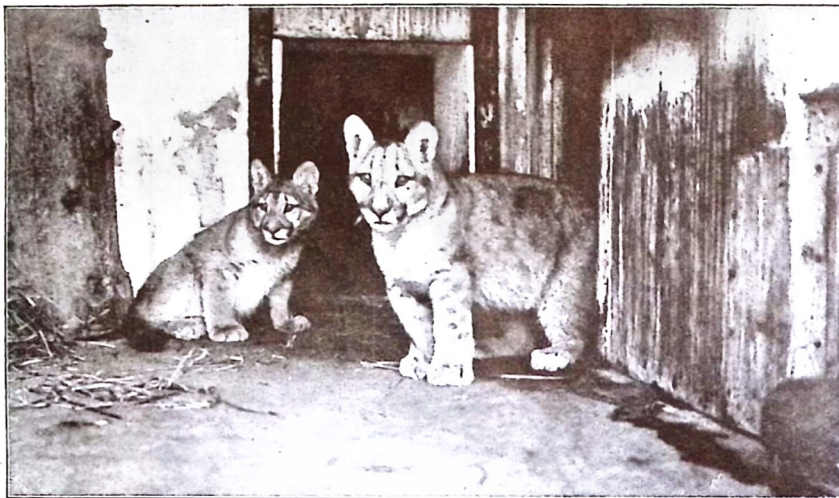
fyre, hvoraf de to er fødte her i Haven.»

»Og hvor ledes med Aberne?« spørger jeg efter en Afbrydelse i Samtalen af en Telefonopringning.

»Jo, nu har vi endelig — efter mange Aars Forløb — i Menneskeabeburet faaet et Eksemplar af den meget sjældne hvidhaandede Gibbon Abe; en Gave fra Fru Josepha Larsen i Bangkok. Under Krigen var Havens Abebestand tilsidst reduceret til tretten; men nu er den oppe paa sin gamle Højde, ca. halvfjerds Eksemplarer.

Saa gaar Direktøren over til at tale om de vingede Væsener.

»Havens Fugle har ogsaa bidraget stærkt til at udvide Dyremængden. — Blandt andet har saaledes Sangsvanerne en Unge, Stenhønsene — en sydeuropæisk Agerhøneart — har

en Række Kyllinger og det samme gælder om forskellige Fasanarter og adskillige flere.

I vort Terrarium har vi en Del mægtige Kvælerslanger, hvoraf nogle sikkert er de største, der fin-

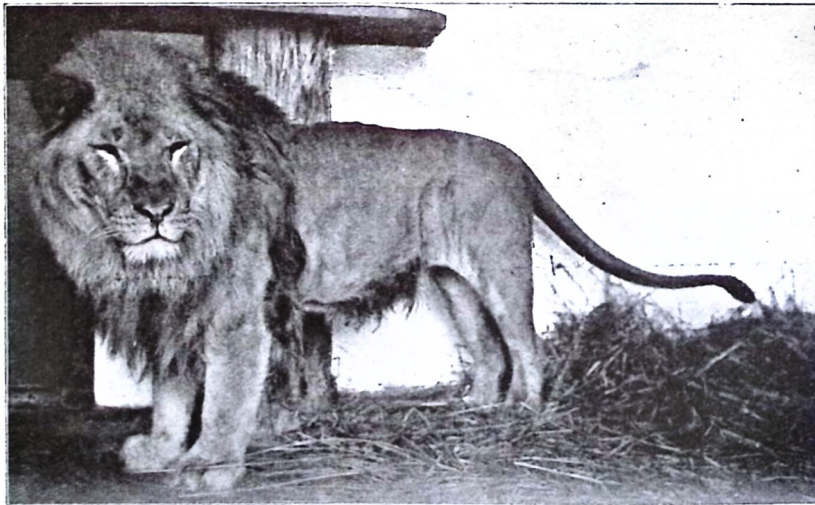
Af Krokodiller har vi ikke mindre end fem—seks Arter.»

»Og Giraffer?«

»Kun een. Vi havde to — men den ene døde jo for nogle Aars siden.«

Jeg beder Direktøren overlade

mig et Billede — af Giraffen og faar ikke blot det, men forskelligt andet. Og saa forlader jeg Direktørens Residens, gaar ud gennem Haven, forbi de store Fugle-Volieres, mens en af Publikums Kæledægger, en pragtfuld Papegøje, — skriger ind i Øret paa mig: »Er du rar?«

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Detail-Udsalg for fotografiske Artikler

Tlf. 1428 Højbro Plads 6, 1. Sal, København K. Tlf. 1428

Stort Udvalg. Kyndig Vejledning. Hurtig Ekspedition.

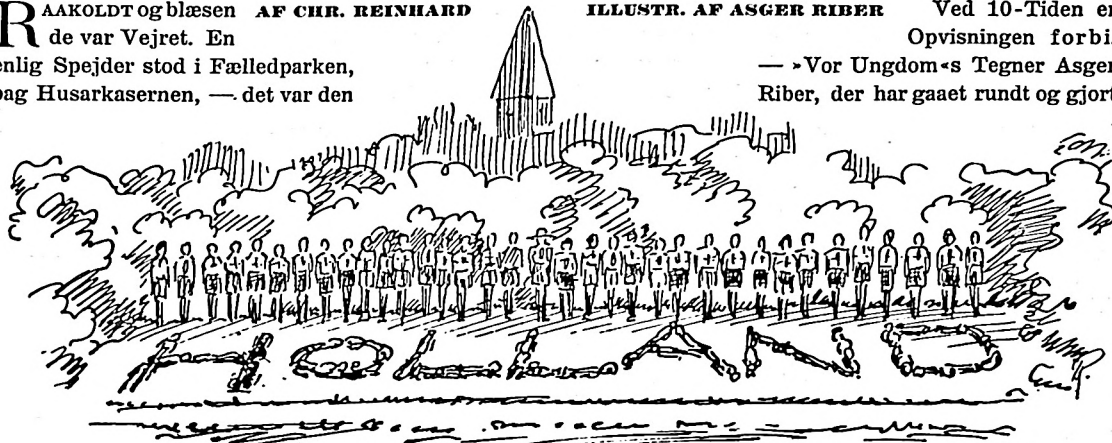
EN OPLEVELSE I FÆLLEDPARKEN

RAAKOLDT og blæsen AF CHR. REINHARD
de var Vejret. En
enlig Spejder stod i Fælledparken,
bag Husarkasernen, — det var den

ILLUSTR. AF ASGER RIBER

Ved 10-Tiden er
Opvisningen forbi.

— »Vor Ungdom«s Tegner Asger
Riber, der har gaaet rundt og gjort

8de September om Morgen —
ellers var der tomt og øde.

Saa ruller en Bil op paa den
brede, asfalterede Kørevej. — En
Herre i blaat Jakketøj og Straahat
træder ud, ledsaget af Spejderche-
fen og en højtstaaende Officer. Det
er den hollandske Prinsgemal, Prins
Hendrik — Protektor for det hol-
landske Spejderkorps — der er
kommet for at se lidt paa de dan-
ske Spejdere.

Men hvor er de henne?

Sven Knudsen — han er nemlig
den enlige Spejder — piber i sin
Fløjte. Og saa kommer de myld-
rende fra alle Sider, de gæve Gut-
ter fra Hellerup Divisionen og de
muntre, smaa Ulveunger fra »Ve-
dels Egne«. I Løbet af Nul komma
fem er der slaaet Lejr, en festlig
Ild flammer, og mens Spejderne
foretager sig forskellige mærkelige
Ting (Haandbold, Forhindringsløb
etc.) gaar Prinsen, ledsaget af for-
skellige Honarationes (hvor de er
kommet fra, aner jeg ikke) — vi
nævner i Flæng: Viceskoledirektør
Svane, Direktør Plum, Dr. Fraen-
ckel, Kontorchef Frk. Christensen

o. fl., rundt og betragter Sceneriet.
Prins Hendrik standser ved Ulve-
ungerne, der giver sig til at synge
»Naar Solen bli'r Herre«; og selv
om Prinsen ikke forstaa Sangens
Ord, tager han dog neppe fejl af
dens Aand og Humør, naar han ser
paa Frøken Sprogøes glade »Blaa-
trøjer«

Saa serverer Spejderne Bøf og
Pandekager, som Prins Hendrik ny-
der med stort Velbehag, medens
Prinsens Ledsager, Oberst Grut,
først smager lidt forsigtig paa Bag-
værket; men derpaa konsumerer
med ligesaa stor Lyst.

Studier til de Tegninger, der led-
sager denne Artikel, stiller sig be-
skedent hen i en Krog ved Siden
af Gunnar Jørgensen, medens nogle
af Spejderne kaster sig om i Græs-
set i besynderlige Stillinger. Det
viser sig, at de danner Ordet:
Holland.

Divisionen træder an i en Halv-
kreds. Spejderchefen taler — paa
Engelsk — og slutter med at deko-
rere Prins Hendrik med Sølvulven.
Spejderne raaber Hurra og »Vi er
beredte« og Prins Hendrik holder
en Takketale — paa Tysk — og
lover at bringe en Hilsen fra Dan-
marks Spejdere til vore hollandske
Kammerater.

Saa er Paraden endt. Prins Hen-
drik — ledsaget af Spejderchefen
og Oberst Grut — gaar om Bord i
sin Bil. Det sidste, vi ser, er det
blaa Silkeflag med Guldkorset —
Prinsens Stander — der blafrer fra
Bilens Vindskærme.

— Et Kvarter senere er Pladsen
tom. Spejderne er paa Vej mod
Hellerup — og vi andre forsvundne
bag Horizonten — en Spejderople-
velse rigere.

GULDfISKEN — eller som Ghans borgerlige Navn er: Marius Olsen — gaar i samme Klasse som jeg og er altsaa min Klassekammerat. Han er rødhåret og gaber altid ligesom en Fisk i et Akvarium — deraf Tilnavnet. Han er en rædsom Bangepraas og er aldrig med, naar vi andre laver Fest. Det eneste gode, der er ved ham, er, at hans Far for Tiden er i Færd med at faa bygget en Villa. Det var nemlig det, der gav Anledning til, at vi fik bygget os en Tømmerflaade, som vi saa længe havde ønsket.

En Dag, da Pedersen og jeg sammen med nogle andre Drengene var henne paa Guldfliskens Fars Byggegrund, fik vi Øje paa en hel Bunke gamle Brædder og Bjælkestumper, som Tømmerne ikke havde faaet Brug for.

— Nu laa denne dejlige Bunke Brænde kun og ventede paa, at det skulde blive Vinter, saa det kunde brændes i Kakkelovnen.

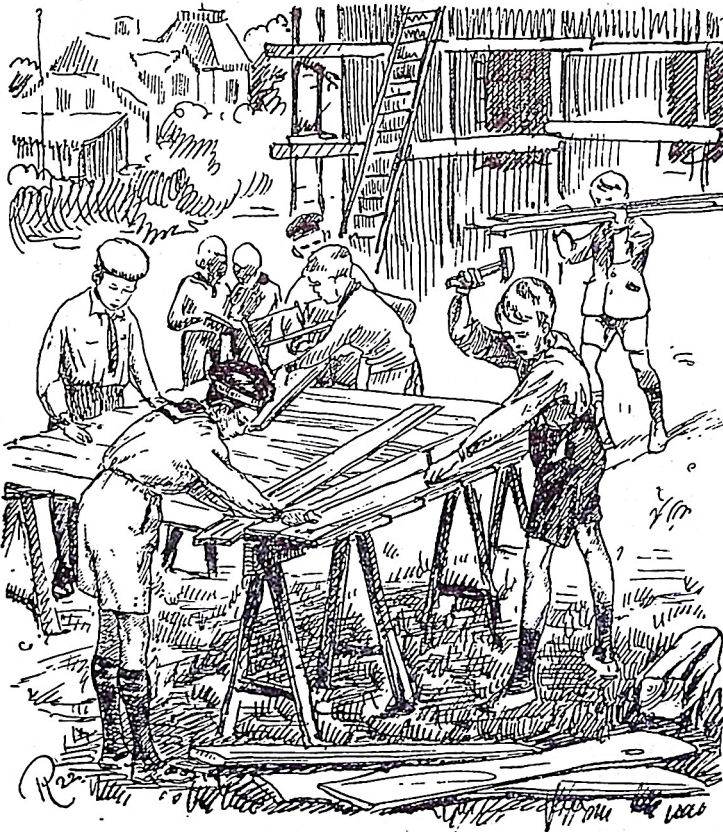
Som altid var det Pedersen, der kom med Idéen. — Vi skulde bede Guldfliskens Far om Tilladelse til at laane Brædderne, foreslog han, og saa af dem bygge den Tømmerflaade som i saa lang Tid havde staaet os i Hovedet, men som aldrig var blevet til noget, da vi ikke havde haft Materiale. — Vi var selvfølgelig allesammen med paa Idéen, og det varede ikke længe, før vi fik pumpet den paa Guldfliskens, som blev vildt begejstret ved Tanken om en Tømmerflaade. Og naar Guldfliskens først har sat sig en Ting i Hovedet, saa kan han faa sin Far til alt. Guldfliskens er nemlig ikke fri for at være en Smule forkælet — han behøver blot at sige til sin Far, hvad han ønsker, saa faar han det.

Altsaa bad Guldfliskens i dette Tilfælde sin Far om Lov til at laane Brædderne — og fik naturligvis Tilladelsen. Da han kom og fortalte det,

RØDSPÆTTEN

FORTÆLLING
AF VIGGO REHLUND
ILL. AF ASGER RIBER

blev vi fuldstændig ellevilde af Glæde. Vi dansede Indianerdans omkring ham — næsten ligesom Menneskeæderne gør, inden de æder deres Ofre.

Saa indkaldte vi til et stort Møde samme Aften for at sætte alle de gæve Drengene, som Pedersen og jeg kender, ind i Situationen. Vi blev hurtig enige om at begynde paa Arbejdet allerede næste Dag. Min Skolekammerat, lange Ludvig, hvis Far er Isenkræmmer, lovede at skaffe Søm til Indbrudspris, saa det var jo mægtig billigt. Tænk, at faa en Tømmerflaade uden at komme af med saa meget som en eneste Ørel! Det eneste, vi ikke rigtig kunde blive enige om, var Navnet paa Flaaden, for selvfølgelig skulde den ha' et Navn. Een foreslog, vi skulde kalde den

»Guldfliskens« til Ære for Guldfliskens, som havde skaffet os Materialiet. En anden syntes bedre om »Flyvefliskens«, hvilket Pedersen dog protesterede stærkt imod, da det jo ikke var en Flyvemaskine, det drejede sig om. En tredje mente, »Pandekagen« var et godt Navn, mens en fjerde foreslog »Sømkassen« til Ære for lange Ludvig, som havde skaffet Søm.

Saaledes diskuterede vi nogen Tid uden at blive enige. Saa var der en, der foreslog hemmelig Afstemning. Hver Dreng skulde paa sin Stemmeseddel skrive det Navn, han syntes bedst om af de foreslaaede. — Men da vi talte Stemmerne op viste det sig, at hvert Navn havde faaet een Stemme — selvfølgelig fordi enhver af os havde stemt paa det Navn, han selv havde foreslaaet. — Og saa skændtes vi videre indtil Pedersen endelig ophævede Mødet og indstillede Forhandlingerne om Navnet indtil Flaaden var færdig. For, som han sagde, hvad kan det nytte, vi har fundet paa et godt Navn, hvis vi saa aldrig faar lavet Tømmerflaaden færdig — man véd jo aldrig, hvad der kan ske.

Den næste Dag gik vi i Gang med Arbejdet. — Brædderne og Bjælkerne blev skæbt ned til Stranden hvor vi straks tog fat paa at tømre dem sammen. Efter et Par Dages ihærdigt Arbejde var Flaaden færdig og laa noget saa nydelig og ventede blot paa at stikke i Søen, som det hedder paa Sømandssproget. Stor og stærk og flot var den — næsten som en Amerikadampner, syntes vi. Men saa fln var den sikkert heller ikke blevet, hvis vi ikke havde haft »Julle« med. Han udrettede et mægtigt Arbejde. Hans Oldefar var nemlig Tømmer, mens han levede, saa det er jo altsaa noget, der ligger i Blodet.

Nu var alt klart til Stabelafløbningen. Tømmerflaaden var færdig, og

Pedersen havde imidlertid fundet paa et Navn, som vi allesammen var enige om passede udmærket, foruden at det lød flot.

»Det er bedst vi opkalder vor Flaade efter en Fisk,« sagde Pedersen. »For det skulde jo gerne være det, der kendetegner den, at den befinder sig i Vandet som en Fisk. Men ser vi os nu om mellem Fiskene, saa vil vi hurtigt opdage, at der er egentlig kun een eneste, der kan minde om vor Flaade, nemlig Rødspætten. Den er flad, og den kan svømme, hvilket jo netop ogsaa er Tilfældet med vores Flaade. Altsaa døber vi den »Rødspætten«.

— Søndag Formiddag var der ganske sort af hvidklædte Drengene nede ved Stranden, hvor Stabelafbløningen skulde finde Sted. Det var Drengene fra Skolen, som havde hørt om den store Begivenhed, og som gerne vilde overvære den.

Naar et Skib bliver døbt, plejer man altid at smadre en Flaske Champagne eller noget andet fint paa Siden af det. Saadan skulde det ogsaa gaa til hos os.

Lange Ludvig havde lovet at tage en Flaske Saftvand med, for vi havde selvfølgelig ikke Penge til at købe Champagne for.

Da alle vi, som havde været med til at bygge Tømmerflaaden, var samlet, kravede Pedersen op paa en Tønde for at holde Festtalen.

»Højttærede Tilskuere!« begyndte han. »Alle vi, der i Dag har fundet Vej herved til Stranden for at overvære denne store Begivenhed, vi er kommet herved . . . æh . . . æh . . . vi er som sagt . . . æh . . . æh . . . kommet herved . . . æh . . . æh . . . for at . . . æh . . . overvære denne sjældne Begivenhed. Og paa saadan en Højtidssag, som den, hvorpaa vi nu befinder os, syn's jeg altsaa, at der . . . at der bør rettes en Tak til fire af de tilstedeværende, som er til stede her i Dag. Vi vil altsaa først og fremmest naturligvis . . . selvfølgelig bringe vores Tak til Guldfisken og hans meget højttærede Hr. Fader, som dog ikke er tilstede her, men som vi dog ogsaa maa regne med, naar vi skal sige Guldfisken Tak for deherens Brødder, som dog ikke er Brødder længer, men en Tømmerflaade, som ligger her for min Fod i Stranden og venter paa at underlægge sig de vilde Vover om et Øjeblik. Og dernæst vil vi endvidere sige Lange Ludvig osse en Tak, fordi han har hugget de . . . jeg mener, fordi han har skaffet os de Søm gratis, I ved nok. Og saa maa vi heller . . . osse ikke glemme »Julle«, som har hjulpet svært godt til — og saa Frederik Rasmussen og mig selv, som har været dem, der fik Idéen, og som ledede Arbejdet o. s. v. — vi skal selvfølgelig osse have en Tak. Vi fire længe leve! Hurra-a!«

»Hurra-a!«

Mens Pedersen talte, var der flere

af de Drengene, som ikke var andet end Tilskuere, der kom med fjantede Afbrydelser af bare Misundelse; men da vi raabte Hurra, raabte de allesammen med.

Nu skulde Tømmerflaaden døbes og Saftvandsflasken smadres.

Men da gjorde vi pludselig en forfærdelig Opdagelse. Lange Ludvig havde været saa ufornuftig at lægge Flasken fra sig i Græsset, mens han hørte paa Pedersens Tale. Da han nu kom hen for at hente den, opdagede han til sin og vores store Rædsel, at Flasken var tom. Under Talen, mens alle var optaget af at høre paa Pedersen, var der een eller flere, der havde set deres Snit til at drikke Saftvandet.

Da det rygtedes blev der et Øjebliks Forvirring. Saa reddede Pedersen pludselig Situationsjasken ved at paa- byde, at Flasken skulde fyldes med Saltvand.

Imidlertid havde alle vi, der skulde være med paa Flaaden, naar den sejlede ud paa sin første Tur, taget Sko og Strømper af. Vi var ialt syv foruden Pedersen, som ogsaa skulde med. Der var lange Ludvig, Guldfisken, »Julle« og to andre Drengene, som ogsaa havde hjulpet til — og saa mig. Vi stillede os ud paa Flaaden, og lange Ludvig og jeg tog hver en

lang Stage, ved Hjulpe af hvilke vi skulde skyde Flaaden frem.

Lidt efter var vi klar. Ganske langsomt skød vi Flaaden ud til Strandkanten, og i samme Øjeblik den flød paa Vandet dundrede Pedersen

Flasken med Saltvandet ned paa Flaaden saa den knustes i tusinde Stykker (Flasken altsaa) idet han raabte: »Saa døber jeg dig til at hedde »Rødspætten!«

— Saa sprang han selv ud paa Flaaden, og mens lange Ludvig og jeg stagede af fuld Kraft, gled »Rødspætten« lige saa stille ud efter. Inde paa Bredden stod alle de andre Drengene og saa smadder misundelige ud.

»Rødspætten« flød udmærket — det vil sige i Begyndelsen. For da vi var

kommet et Stykke ud, begyndte den pludselig at skabe sig. Først vippede den ganske forfærdeligt, saa at vi næsten ikke kunde holde Styr paa den. Ja, Pedersen maatte endda overtage lange Ludvigs Plads ved Stagen, saa gult var det. Imidlertid var Flaaden sunket saa meget, at de fleste af os stod i Vand til Anklerne. Vandet skvulpede uafbrudt hen over Plankerne og Brædderne, som tilsidst blev saa glatte at vi næsten ikke kunde staa fast.

Pludselig vippede Flaaden — uvist af hvilken Grund — saa stærkt til den ene Side, at de, der stod dér, fik Vand til op over Knæene. — De maatte saa skyndsomst trække ind mod Midten for at skaffe Balance i Køre-tøjet igen, men opnaaede kun, at den anden Side sank ned. Saadan maatte vi blive ved nogen Tid at støse rundt paa »Rødspætten« for at skaffe Balance, hvilket forresten mislykkedes.

Da var det, den store Katastrofe skete.

Lange Ludvig udstødte med ét et grufult Vræl. Han havde faaet den ene Fod ned mellem to Brædder og var gledet. I det samme vendte Pedersen sig om for at se, hvad der var paa Færde — men mistede derved Herredømmet over Stagen, som smutede fra ham. Og takket være den for-

overbøjede Stilling, han stod i, brasede han lige paa Hovedet i Vandet. — Paa mindre end et Sekund var der én til, der gled, og idet han faldt vippede hele Flaaden, saa vi allesammen dryssede i Baljen. — Da vi langt om længe fik vendt Hovedet op og Benene ned efter den hovedkuls Dukkert, saa vi, at Vandet kun naaede os til Livet. Den eneste, der ikke var drysset i Vandet, var Guldfisken. — Han stod oppe paa »Rødspætten« og tudbrølede. Han troede aabenbart, at hans sidste Stund var kommen. — Naa, vi maatte saa vade ind og skyde Flaaden foran os.

Inde paa Strandbredden havde man set, hvad der var sket. Der var stor

SILKEHUSET

Th. I. R. SCHJELDERUP'S EFTFR.

Vimmelskaffet 39-41

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindsclips
Herre Silke Sokker
Herre Silke Undertøj
Herre Silke Motor
Scarfs

Ima
Spejderhorn

Kr. 18,00 og
Kr. 20,00

STØRSTE UDVALG
I MUSIKINSTRUMENTER OG
TROMMER

William Farre,

Amagerstov 16 Telefon 6636

KJØBENHAVNS MÆLKEFORSYNING

Telf.
310
954

Telf.
310
954

Kører med
sine 80 Detailvogne i København og Omegn

KEHLETs

Favorit
Chokolade og
Cacao

Opstandelse. — Et Par ældre Damer, som tilfældig kom forbi, raabte paa Ambulancen, og flere af Drengene stod paa Spring til at ro ud i en Baad, fordi de troede, at Vandet var dybere, end det i Virkeligheden var. Men da de saa saa, at vi kom vadende ind, blev de pludselig ellevilde af Begejstring.

Allerede inden vi naaede ind, havde de døbt Flaaden om til »Undervandsbaaden« og »Dykkeren«.

— Men da et Par Drenge erklærede at »Rødspætten« var et daarligt Navn, svarede Pedersen nok saa overlegent: »Saa—h? Jo, det har netop vist sig

at være et ganske fortræffeligt Navn, Vores Flaade er flad, og den kan svømme — ganske vist helst langs med Bunden, men I erindrer maaske ogsaa, at vi i sin Tid lære i Skolen, at Rødspætten altid svømmer nede ved Bunden af Havet. Ganske vist maa jeg indrømme, at jeg ikke tænkte paa det, da jeg fandt paa Navnet. — Men kom ikke og fortæl, at »Rødspætten« ikke er et godt Navn!

Saa stak Pedersen et Par frække Fyre, som kom med vandede Vittigheder, et Par paa Kassen.

Og saa gik vi hjem for at faa tørt paa.

OMKRING RAADSILDEN

DET var Nattergalen, der havde sin ket os. —

Vi havde været oppe ved Wesselsminde for at kigge lidt til en af Patuljerne, som laa i Lejr dér, og var saa kørt over Raadvad og Stampen.

Og dér var det saa vi standsede for at høre paa Nattergalekoncerten.

En Overdaadighed af Toner, ligefra H til H og mere til.

Og vi vedtog, at det var ualmindelig kønt.

Nu sad vi da, Klokken et om Natten og passiarede i Maaneskinnet, — eller rettere sagt; Georg passiarede — og jeg hørte efter.

Han fortalte Minder fra »de gode gamle Dage«, hvilket vil sige Aarene 1910 og 1911, da Georg iført Stortrøje og rød Skuldsløjfe gik rundt og gjorde det yderste Nørrebro usikkert ved Hjælp af Stav og Fløjte.

Men Georg havde været med i Kaløleiren — hvad jeg ikke havde — og det var han meget stolt af.

Og han fortalte om Fortidens Lejrbaal. De var ikke lige heldige alle sammen, sagde han. Og fortsatte:

— Jeg kan godt lide at sidde ved et Lejrbaal en Sommeraften, fuldstændig taus, og se ind i Flammerne. Og derfor kan det ærgre mig, naar jeg nu til Dags ser, hvordan Lejrbaalene efterhaanden er sunket ned til at blive en Slags Variété med daarlige, gamle Viser, som slet ikke er morsomme, og Vittigheder, der har været i altfor nær Berøring med det vaade Element — og saa brugte han Ordet »poesiforladt«, men tog det straks i sig igen.

»For jeg mener selvfølgelig ikke vi skal henfalde til poetiske Drømmerier og blive Maaneskinlsbedere og med Hjælp af en Rørløjte spille Symfonier til Skovens Gud — eller noget lignende Vråvl.«

»Men for nu at tage et nærliggende Eksempel«, Georg slog ud med Pegefingeren. — »Jeg mener Nattergalen

ovre ved Stampen. Vilde det ikke ha' været unaturligt, om vi var kørt forbi, maaske fløjende »Der er Lys i Lygten« eller hvor meget den nu hedder?»

»Fuldstændig,« fastslog jeg.

»Naa. Og det er den Slags jeg forstaa ved Poesi. Et nogenlunde sundt og naturligt Menneske vilde ha' gjort akkurat som vi. Og en Spejder —

— vilde næppe gøre det,« afbrød jeg.

»Men det er galt. Det er simpelthen Mangel paa — æh — Harmoni. Vi kan ikke i Længden leve paa Lejrbaalsfilm og Natmanøvrer. — Der er i ethvert Menneske en Trang til Skønhed. Og det kan vi godt være bekendt, uden derfor at lade os skælde ud for Fantaster og Sværmere og den Slags.«

Georg fortsatte lidt efter:

»Det kan være meget godt, at »den er fin med Kompasset«; men det har vi jo ikke Brug for, og heller ikke »Mit fulde Glas og Sangens raske Toner«. Det kan de bruge paa Alleensberg og Dyrehavsbakken. Næ, maa jeg ikke hellere bede om Ludvig Holstein:

— Vi Sletternes Sønner
har Drømme i Sind,
og ved ikke selv, naar de brister.«

For saadan er vi jo. Derfor kan vi godt fylde vor Plads i Hverdagslivet, og gør det vel ogsaa, naar vi da kan faa Lov til det. Men naar Hverdagen er bag os og Byen og de triste Gader og Kulrøgen, saa skal vi ha Lov til at være os selv. Og det vil jeg i hvert Fald lære mine Spejdere.«

— Jeg var fuldstændig enig med Georg.

Og i Tankerne hørte jeg en Nattergals vidunderlige Toner.

Won-tolla..

BLANDT TYSKE OG ENGELSKE DRENGE

Jonas fortæller om Livet i udenlandske Skoler.

Det er med Lærer Hein Johansen — vores allesammens „Jonas“ — som med andre store Mænd: de er ikke nemme at faa i Tale. Deres Dag er inddelt, hvert Minut optaget — saa man maa være bevæbnet med en Blanding af Taalmodighed, Frækhed og Opfindsomhed, hvis man vil have Foden inden for Døren; man maa være forberedt paa at styrte over til Kokkentrappen og dundre, naar Entredøren smækkes i for Næsen af En. „Spejdernes Magasin“ havde nu besluttet at Jonas skulde fortælle om sit Ophold blandt engelske og tyske Drenge som bl. a. resulterede i Fællesrejsen til Danmark — og det or da ogsaa lykkedes os at fratvinge ham nedenstaaende Linier, der vil give jer et interessant Kig ind ad Vinduerne til jeres udenlandske Kammerater. Vi giver Ordet til Jonas:

„HAUBINDA“ er en Kostskole, som ligger nede i Thüringen, midt inde i de dejligste Skove, i en herlig Egn. Rundt om ligger den ene smukke gamle Ridderborg og knejser stolt paa Toppen af et skovklædt Bjerg ved Siden af den anden. Herlige smaa Landsbyer, hver med sin lille smukke Kirke, og langs med Landevejene Rækker af Frugttræer, Herligere Egn kan daarlig tænkes paa Jorden. — Skolen ligger som sagt midt imellem Skovene, paa de tre Sider helt omgivet af dem, og langt fra Byernes Larm. Det er en hel lille Koloni for sig selv. Alt

laves paa Skolen. De har deres eget Skrædderværksted, eget Snedkeri, egen Smedie, eget Bageri, eget Vaskeri, eget Landbrug, eget Havebrug, og til alt dette kan Eleverne uden for Timerne deltage. Saa bedre Lejlighed for en Spejder til at kunne dygtiggøre sig paa alle Omraader, blive en Altmuligmand, kan daarlig tænkes. Paa Skolen er de Klasser, som svarer til vore 2., 3. og 4. Mellemkoleklasser. Eleverne bor ikke som paa de fleste Skoler, I kender herhjemme, i store Sovesale; men er inddelt i Familier, 10—14 Elever fra forskellige Klasser sammen. Hver af disse Familier har sin Familiefader, en af Skolens Lærere. De bor sammen med deres Familie i et lille Hus inde imellem Skovens Træer, malerisk og henrivende. — Familiefaderen sørger for sin Familie i alle Henseender, og Forholdet mellem Lærer og Elever er ogsaa saa udmærket — ganske som det bør være i en rigtig Familie. Det var netop et af Hovedformaalene for Oprettelsen af denne Art Kostskole, Dr. Herman Lietz havde sat sig. Da han var Dreng lærte han af egen Erfaring, hvad det betyder

for en Dreng at gaa i en Skole, hvor man er glad for sin Skole, og hvor ens Lærere forstaar en og holder af en ogsaa udenfor Skoletimerne. Han havde haft en ulykkelig Skoletid, Lærere som slet ikke interesserede sig for deres Elever udenfor Timerne og daarlig nok der, og et uhyre Dyb mellem Elev og Lærer.

Dr. Lietz Maal blev at skaffe en Skole for saadanne Børn, som skal hjemmefra og i en Kostskole, hvor de virkelig føler sig hjemme, finder Lærere som forstaar dem og holder af dem, og samtidig søger at faa Eleverne interesserede for og til at glæde sig over Naturen, ved deres Fritid at lade dem deltage i Landbrug, i Havebrug, gøre dem til praktiske og dygtige Mennesker.

Han har opnaaet sit Maal. Han har skaffet sine Elever et Sted, hvor de lever et sundt og naturligt Skole og Fritidsliv, i et ægte og godt Forhold mellem Lærer og Elev —. Dejlig Sport er der. — Jeg var der om Vinteren — en dejlig, hvid Vinter — med Ski og Skøjter, især det første. — Om Vinteren bliver man vækket Kl. 6½ ved en forfærdelig Kimen med den

store Klokke fra Taarnet i Hovedbygningen, styrter op, vasker sig og klæder sig paa, hvorpaa man i skyndsomst Hast kommer gennem den mørke Have op mod Hovedbygningen for at faa Morgenkakao. Man ser Lysene fra alle de mange Familiehuse, der ligger i en Halvcirkel udenom Hovedbygningen, og hører fra alle Hjørner Drenges smutte og mase frem gennem Mørket, for kommer man forsent faar man enten Lov at staa op eller faar ingen Mad. Efter første Time skal man ned at rede Senge, saa til anden Time, efter denne Time — anden Frokost — Havregrød —, saa 3 Timer herefter.

»Dauerlauf« rundt om hele Skolens Grund; derefter 4. og 5. Time. Kl. 12¹/₄ spises Middag; saa har man fri til 2. (Kl. 3¹/₂ The og et Stykke Brød). Fra to til fem skal man enten arbejde i et af Værkstederne, det, der interesserer En mest, eller arbejde i Landbruget eller Haven. (Det sidste er mindst elsket af de fleste og kaldes at »schuften«.) — Fra 5 til 7 Lektrelæsning, saa Aftensmad, og derefter *Kapel*. I *Kapel* synges der og spilles, eller der bliver læst en god Bog op. (Det er nærmest som vor Morgensangsang, som naar vi f. Eks. samles der til en god Oplæsning en Fastaften, det har ikke noget med en Kirke at gøre.) — Onsdag Eftermiddag er der halv Fridag, og Lørdag Eftermiddag og Søndag er fri; og man kan da godt foretage en længere Udflugt med hele Familien. Torsdag Aften er der Familieaften i Stedet for *Kapel* og Fredag Aften fri Diskussionsaften i *Kapellet*. — Her har jeg været i 3 Maaneder og oprettet en Spejdetrop; og I kan tro, de har et ideelt Terræn. — Vildsomme og dejlige Skove. Sikke Skiture og uhyggelige »Nattemarcher« over gamle Kirkegaarde og grusomme Ruiner paa Bjergtoppene (fuld af Spøgelser) vi har haft. — Fra en af de første store Øvelser fik jeg (jeg tror det er det eneste Sted, som til det Tidspunkt, det smukke Lapland-Navn »Jonas« ikke var naaet) Navnet »Minabaha« hvortil der se-

nere kom en rigtig grim, — og de som kender mig vil sikkert indrømme — »ganske uberettiget« Tilføjelse: »der umfangsreiche«.

En herlig Tid, en herlig Skole, med en forstaaende og udmærket Rektor og Lærere. Kun Skade, at en saa god Skole maa kæmpe saa haardt nu, paa Grund af de uhyre vanskelige Forhold overalt i Tyskland, som Følge af den grusomme Krig. Jeg oprettede altsaa den Trop og underviste i Engelsk, og herlige Spejderture har vi haft sammen. Dr. Haase, som mange af jer kender, er nu deres Fører. Haubinda hører til en Samling af Skoler, »deutsche Landerziehungsheime«, Ilseborg i Harzen med de yngste, saa Haubinda med de mellemste og det dejlige gamle Slot Bieberstein i Rhön med de ældste Klasser til Studentereksamen. Dr. Lietz var før han oprettede Skolerne, Lærer paa »den engelske« Kostskole Abbotsholme i Derbyshire, og blev en god Ven af Rektoren der, Dr. Cecil Reddie. Mange af sine Tanker og Ideer fik han her. Jeg tog derfor derover, hvor jeg nu i 3 Maaneder har været Lærer i Tysk og oprettet den første Spejdetrop der. The new School Abbotsholme ligger midt i England, i Derbyshires frugtbare Egn. Herlige Skolebygninger, og store Jorder til. Med glimrende Krichetbaner, Fodboldsbaner (de spiller kun Fodbold om Vinteren og kun »Rugby«), genstrømmet af Floden Dove. Dog blev der, skønt det var midt om Sommeren kun Lejlighed til Badning nogle faa Dage, da Vejret var koldt og regnfuldt den meste Tid.

Engelske Skoler er helt anderledes end tyske og danske. Sjældent høflige og velopdragne var alle Drengene men mere køligt og stift; meget vanskeligere at komme nærmere ind paa Livet af dem; og saa har de ikke en Trediedel af den Fritid som i Haubinda eller her. Alt er inddelt i Timer, Læsning, Brevskrivning, Kricket osv. Kun 3 Timer Torsdag Eftermiddag og 3 Timer om Søndagen er fri. Landskabet er udmærket og vi har haft et glimrende Spejderarbejde, ogsaa en dejlig Week-end Lejr i den smukke Dovedale. Sjældent interes-

seret og velvilligt stillede Rektoren sig overfor Oprettelsen af en Trop. Jeg havde 7 Timer (i Skoletiden) i teoretisk Spejdersport og 3 Efterm. à 3 Timer i prakt. Spejdersport, hvor vi lavede udendørs Prøver og gammeldags Hellerupøvelser, saa dygtige blev de, og vi havde vor egen glimrende Lejrplads. — Forholdet mellem Lærer og Elev er noget anderledes, maaske for os noget stift og de er ikke inddelt i Familier. Drengene bor i Hovedbygningen for sig og Lærerne for sig i en lille Cottage i Haven. Ogsaa er »the chapel« de samles to Gange om Dagen; mere fremmed for os, og med mere religiøs Karakter, med Salmer og Bønner, smuk Sang og Orgelspil. En anden Gang skal jeg fortælle jer mere udførligt om Skolen derovre. —

Det jeg saa gjorde, og som gik saa glimrende i bedste Forstaaelse for alles Side, var at arrangere en Spejdertur herop med Spejderne baade fra min Trop i Abbotsholme og fra Haubinda. Vi rejste over Holland fra London, hvor vi havde et Par herlige Dage som Gæster hos de gæstfri Amsterdamspejdere, derfra til Hamburg, hvor vi stødte sammen med Haubindaspæjderne hos den gæstfri Herr von Brancomy i Blankenese, og fortsattesaa sammen til Brahe-Trolleborg, Bornholm, Malmø, Lund og København hos Hartvig Møller. — Nu er alle rejst hjem, men skriver rigtbejestrerede Breve fra deres Besøg. Især længes Haubindatroppen meget herop igen.

Praktisk

og let
medførlige
Apparater
for
Spejdere
KODAKS
etc.

faaes bedst
hos
ENNA

VIMMELSKAFTET 47
Forlang Prøveliste.
Films fremkaldes og kopieres.

SKOLEBØGER

Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33.

Telefon 9148.

Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

VOR UNGDOMS

Ekspedition er flyttet til **DANSKE DRENGES BOGHANDEL, SKINDERGADE 40.**

CIDA

CIDA

Enhver Spejder

bør forlange

CIDA
Sportschokolade

Undværligt ved Lejrbaalet.

Nødvendigt paa Marchture.

Opbevar Omslaget, da dette er meget værdifuldt ifølge nedenstaaende

Præmielister

For 50 Omslag

- 1 selvoprullende Baandmaal
- 1 Cigartænder
- 1 Alpaca Collier

For 100 Omslag

- 1 Slipsnaal
- 1 Klædesbørste
- 1 Par Sølvørenlokker
- 1 Cigaret-Etui
- 1 Mundharmonika

For 250 Omslag

- 1 Drenge Uhr
- 1 Pige Uhr
- 1 Solv Rosenkrans

For 250 Omslag

- 1 Fødboldklare Nr. 5
- 1 Solv Collier
- 1 Dame-Taske (Gummi)
- 1 Mappe med 10 Billeder af holl. Mestre
- 1 Klædesbørste i Etui
- 1 Thermoflaske

For 1000 Omslag

- 1 Cita Fødbold Nr. 5 Engelsk Fabrikat
- 1 Solv Herre Uhr
- 1 Solv Dame Uhr

Eneforhandling

for Danmark:

Stender Petersen.

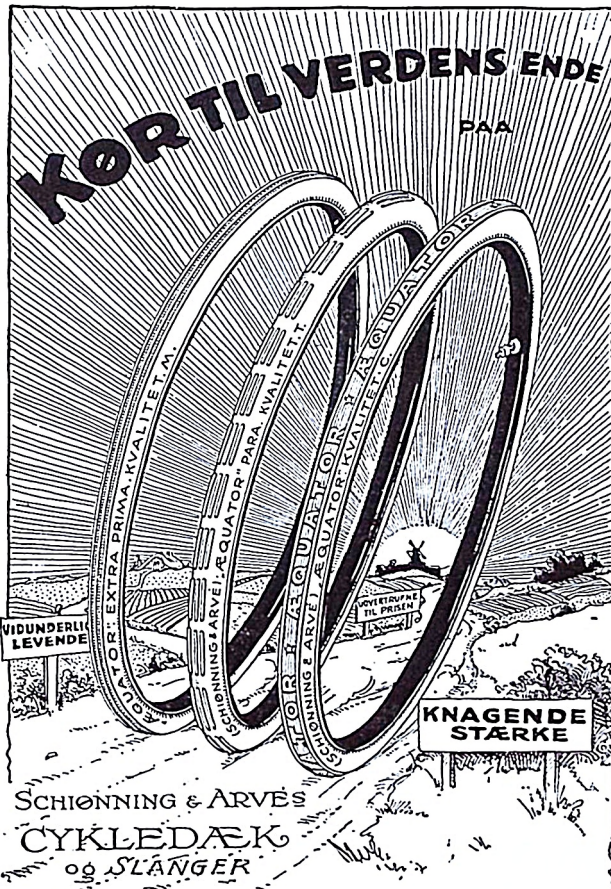
Indenbyes Ekspedition:
Walkendorffsgade 22.
Byen 4908 og 5601 vega.

Kontor og udenbyes Ekspedition:

Vodroffsvej 26.
Telefon Centr. 6055.

CIDA

CIDA

Det største og bedste
Udvalg i

Børne- og Ungdomsbøger
Gavebøger - dansk og udenlandsk
Spejderlitteratur - dansk
og udenlandske Spejdertidsskrifter
findes i.....

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Postkonto 1713 **GEORG ANDERSEN** Telefon 13,235

Skindergade 40

København K.

Bøger - Papir - Musik.

Brug Postkortet med Spejderlillen
à 0.12, 10 Stk. 1.00. - Engelske
Spejderkort à 0.25. - „Spejder-
march“, March af Carl Olsen
1.50. - Alle Generalstabskort ha-
ves paa Lager. - Alt forsendes
omgaaende og portofrit.

SPEJDER

STUDIESTRÆDE 30
København K.

Telf. 3186 - 11233

DEPOTET

MARGRETHEVEJ 2
Hellerup.

Telf. Ørreøj 2265

Regnfrakker

Vindjakker

Stortrøjer

Sømandstøj

Skoledragter

Sportsdragter

Artikler for:

Fodbold

Gymnastik

og Boksning.

Kortmaalere

Stopure

Skridttællere

Forlang Prislister. Tilsendes gratis.

Eneste autoriserede Spejderdepot.

Nyt Oplag!

Nyt Oplag!

Gunnar Jørgensen:

Flemming paa Kostskole

er udkommet i

6.-10. Tusinde

Af Pressens Udtalelser:

Hvem der har læst Gunnar Jørgensens Flemming, maa absolut have denne Fortsættelse. Flemming, hvis Gæstgæstregler ved at tage lovlig stærkt Overhaand, bliver af Forældrene sendt til en Kostskole, hvor alt tages med Strenghed og Haarhed. Man ser hvor daarligt Flemming forstaar at begaa sig mellem Kammerater og Lærere der og hvorledes han lover sig selv at blive en bedre Dreng, naar han blot kan faa Lov at komme tilbage til sin gamle Skole og Forældrene igen. Bogen er fortalt med megen Forstaaelse af Drengenes Væsen, Natur og Tænkemaade. Den vil interessere alle Skolebørn.

STEEN HASSELBALCHS FORLAG

Bestillingsseddel!

„VOR UNGDOM“s Ekspedition, Nørregade 15, bedes sende mig:

..... Stk. Pakker „Vor Ungdom“ à Kr. 1,40

..... Stk. Aarg. „Vor Ungdom“ à

..... Stk. enkelte Nr. „Vor Ungdom“ à 50 Øre.

Beløbet Kr. følger vedlagt i Frimærker.

Navn

Adresse

Byens Navn

Rovers-Konkurrencen.

Følgende Ord finder jeg bedst: